J. F. FRÖHLICH.

Udvalg af Musiken

til

ERIK MENVEDS BARNDOM,

Romantisk Ballet af Aug. Bournonville.

Op. 51.

Klaver-Udtog af Chr. Barnekow.

KJØBENHAVN.

SAMFUNDET TIL UDGIVELSE AF DANSK MUSIK.

1880.

XV.

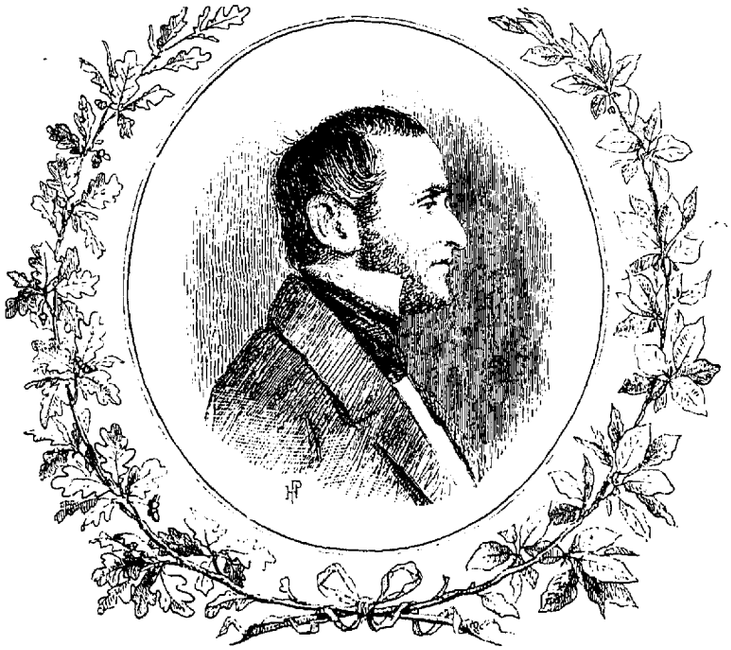

J. F. Fröhlich.

Johannes Frederik Fröhlich blev født i Kjøbenhavn den 21de August 1806 som yngste Medlem af en hel Familie af Musikere. Faderen, Stephan Fröhlich, der gjorde Tjeneste som Spillemand ved et af Regimenterne, var tilligemed sin Hustru, Rosina, født Neumann, indvandret hertil fra Tydskland; oprindelig stammede de nok fra München. Den ældste Broder, Joseph, var først Violoncellist og senere Fløjtist i det kongelige Kapel; en anden Broder ved Navn Franz skal have været et meget lovende Talent, men døde i en ung Alder. Søsteren Antoinette var gift med Kapelmusikus Gottlob Frederik Kittler, som blev sin lille Svogers første Lærer.

Frederik Fröhlich hørte til de musikalske Vidunderbørn og nød, allerede da han var 6 Aar gammel, den Ære at spille for de Kongelige paa en Koncert i Giethuset, hvor han paa Fløjte foredrog et Thema med Variationer, som Kittler havde komponeret til ham. Hans sjeldne Talent tildrog ham ogsaa tidlig Weyses Opmærksomhed og skaffede ham en Velynder i Kammerraad Bang til Nørager, der sørgede for, at Drengen kom i en god Skole, og samtidig anbefalede ham til Schall, under hvem Fröhlich fra nu af uddannede sig til Violinspiller og med saa god Fremgang, at han i sit 15de Aar blev ansat som Violinistelev i Kapellet. Som Solospiller debuterede han i 1824 med en Koncert af Spohr.

Fröhlichs Spil udmærkede sig især ved en klokkeren Intonation og en meget betydelig Færdighed. Foredraget var ikke synderlig varmt, men fint og smagfuldt; heller ikke havde han Wexschalls Bravour og store Tone, og skjøndt han aldrig savnede Anerkjendelse, naar han optraadte som Koncertvirtuos, er det dog fornemmelig som Kvartetspiller, at han har erhvervet sig og endnu har bevaret et fremragende Navn. Det var ligeledes Kvartetstilen, der indbød ham til de første alvorlige Forsøg i Kompositionen, Strygekvartetterne op. 1 i D-mol og op. 2 i A-dur.

Kuhlau, der kom i Kittlers Hus, gav efter dennes Opfordring den unge Komponist, om hvem han iøvrigt mente, at han godt kunde hjælpe sig selv, Tilladelse til at komme til sig i sit Hjem, og selv om disse Besøg maaske ikke have ført til nogen egentlig Undervisning, bleve de ikke desto mindre af Betydning for den Yngres hele Retning og Stil. Fröhlich gjemte som en kjær Erindring om sit Forhold til Kuhlau et stærkt tilrøget Pibehoved, hvorpaa den berømte Komponist har indridset en lille Gaadekanon; paa den anden Side staar der J. F. Fröhlich 1826. Gaadekanonerne vare dengang i Mode, og Fröhlich blev selv en saa ivrig Dyrker af denne Specialitet, at han endog paa sine Visitkort anbragte et saadant lille Kunststykke omkring sit Navn.

De ydre Begivenheder i denne Del af Fröhlichs Liv indskrænke sig til, at han i August 1827 blev sat til at forrette Tjeneste som 2den Syngemester ved det kongelige Theater, i hvilken nye Virksomhed han indlagde sig stor Fortjeneste af Chorets Uddannelse. De Kompositioner, der hidrøre fra Tiden før hans store Udenlandsrejse i

1829—31, udgjøre derimod allerede en ret anseelig Række. Vi nævne som de vigtigste: Introduktion og Polonaise for Violin med Orchester i E-dur op. 6 (1825), et Par Violinkoncerter fra samme Aar, af hvilke navnlig den sidste betegnes som en særdeles skjøn og smagfuld Komposition, der røber sand Genialitet og de glædeligste Fremskridt, Ouverturen til »Kong Salomon og Jørgen Hattemager«, den første danske Vaudeville-Ouverture, (1825) en Koncertino for Violin i D-mol op. 14 (1826), Strygekvartetterne op. 15 og 17, en Ouverture for Orchester i D-mol op. 21 (1827) og Ouverturen til »Frejas Alter« (1828). Et fortroligt Venskabsforhold til Skuespiller Nielsen, der som bekjendt var Dilettant paa Valdhorn, skal have givet Anledning til, at Fröhlich begyndte at komponere for dette Instrument, som han siden bestandig nærede en egen Forkjærlighed for. Hans første Stykke af denne Art var et Potpourri for Horn og Pianoforte (1825); derefter fulgte en Kvartet for 4 Horn op. 19, en Koncertino i G-mol for Violin med 4 obligate Horn op. 20 (1827) og en Introduktion og Rondo for Horn og Orchester op. 24, komponeret for Valdhornisten Drewes, (1829).

I Slutningen af Maj 1829 forlod Fröhlich Kjøbenhavn, for med Understøttelse af Fonden ad usus publicos at tilbringe to Aar i Udlandet. Efter et kortere Ophold i Hamborg og Hannover tog han til Cassel, hvortil han havde Anbefalingsbrev med fra Kuhlau til Spohr; men da Modtagelsen, han fik hos denne, ikke svarede til hans Forventninger, rejste han snart igjen videre og opholdt sig nogen Tid i Frankfurt a. M., hvor han fuldførte Musiken til Syngespillet »Natten før Bryllluppet«, et ældre, tidligere forkastet Arbejde af Prof. Kruse, som det var bleven ham overdraget at komponere. Ved Opførelsen den 15de Februar 1830 gjorde Stykket, væsentlig paa Grund af den uheldige Text, en ynkelig Fiasco, som et Par vellykkede Nummere af Musiken ikke vare tilstrækkelige til at forhindre. Kritiken fandt Sujettets idyllisk-humoristiske Grundtone forfejlet i Musiken, Behandlingen af Sangpartierne bizar og Instrumentationen for pretentiøs. Fröhlich vendte efter dette mislykkede Forsøg for bestandig Syngespillet Ryggen.

Fra Frankfurt gik Rejsen i Efteraaret 1829 til Paris, hvor Fröhlich fandt opmuntrende Anerkjendelse hos Cherubini og Halévy og gjorde Bekjendtskab med Moscheles og den udmærkede Hornist Dauprat, der med elskværdig Forekommenhed arrangerede særlige Musikopførelser i sit Hjem for at give ham Lejlighed til at høre Kompositioner af Reicha o. A. for deres fælles Yndlingsinstrument. Af nye Arbejder, der bleve til i det halve Aar, han tilbragte i Frankrig, fremhæves en Violinkoncert i Es-dur op. 30, komponeret i Paris 1829 og instrumenteret i Rom det følgende Aar. For at faa det berømte pavelige Kapel at høre i den stille Uge, brød Fröhlich op fra Paris i Hjertet af Vinteren og naaede ogsaa efter en besværlig Rejse at faa sit Ønske opfyldt, men følte sig meget skuffet. I det Hele bragte Kunsten i Italien ham kun ringe Udbytte; desto mere frydede han sig over den dejlige Natur. Han besøgte Neapel i Selskab med Theatermaleren Troels Lund og foretog med Ludvig Bødtcher interessante Udflugter i den romerske Kampagne. Selve Livet i Rom tiltalte ham ogsaa i høj Grad, hvorvel det kun frembød liden Afvexling. Om Dagen arbejdede han fra den tidlige Morgen, om Aftenen samledes han i Vignen med de øvrige Kunstnere, Thorvaldsen, Blunck, Bissen, Koop, Friis o. Fl. Det Værk, som fortrinsvis beskæftigede ham, medens han boede i Rom, var en stor Symfoni i Es-dur op. 33, der regnes for et af hans betydeligste Værker. Da han lykkelig og vel havde fuldført det, forlod han Italien og tog i November 1830 Ophold i München.

Ved Theatersaisonens Begyndelse i 1831 var Fröhlich atter hjemme. Det var hans Hensigt at give en Aftenunderholdning paa det kongelige Theater, ved hvilken Symfonien skulde være Hovednummeret, og hvor han tillige vilde spille sin nye Koncert og en Polonaise af egen Komposition; men paa Grund af Sygdom og maaske af Mangel paa Deltagelse fra Publikums Side blev Aftenunderholdningen først udsat og derefter opgiven. Symfonien kom imidlertid til Opførelse ved en anden Lejlighed; den vandt alle Sagkyndiges Bifald og blev — lagt hen, som det gik med de fleste af Fröhlichs Arbejder. Foruden forskjellige Koncert-Kompositioner for Violin fra denne Periode notere vi endvidere en Ouverture for Orchester op. 39 og en Marche og Jagtstykke for 9 Horn op. 40, komponeret 1832.*)

Da Schall i 1834 trak sig tilbage, var Fröhlich trods sin unge Alder den, der efter den almindelige Mening var nærmest til at afløse ham som Musikdirektør. Man lod imidlertid Posten staa ubesat og delte Tjenesten mellem Fröhlich, Peter Funck og Bredal, saaledes at disse Tre skiftevis skulde dirigere Kapellet som fungerende Koncertmestere. Følgerne af dette uheldige Indfald var et fuldstændigt Anarchi og Tilbagegang i alle Retninger. Der blev derfor indført den nye Ordning, at Fröhlich skulde dirigere alle Operaer, medens de øvrige Forretninger fordeltes

*) Endel af de ovenfor nævnte Kompositioner af Fröhlich opbevares nu i Musikforeningens Musikalie-Samling, andre maa man søge i det kongelige Theaters Archiv og i Hof-Archivet; kun meget Lidt af, hvad Fröhlich har skrevet, er udkommet i Trykken.

mellem hans to Kolleger. Den 1ste April 1836 blev han udnævnt til Koncertmester. Medens disse Forandringer i Kapellets Styrelse foregik, opnaaede Fröhlich, efter at han allerede i Balletterne »Nina« (1834) og »Tyrolerne« (1835) havde aflagt Prøver paa Talent for Arrangement og Komposition af Balletmusik, en stor og varig Succès med Musiken til Balletten »Valdemar«, der første Gang blev opført den 28de Oktober 1835, og endnu har bevaret sin fulde Friskhed. Derimod gjorde det idylliske Drama »Borgfogdens Bryllup«, som Fröhlich havde forsynet med den tilhørende Musik, ingen Lykke.

Vi staa nu ved et Vendepunkt i Fröhlichs Liv. Han var endnu ikke fuldt 30 Aar gammel; dels ved sit Talent, dels ifølge sin Stilling ved Theatret og som Formand i Bestyrelsen for den da nylig stiftede Musikforening, indtog han ubestridelig en af de første Pladser i vort musikalske Samfund, da et ulykkeligt Sygdomsanfald pludselig greb forstyrrende ind i alle hans Forhold. Efter et Fald paa Gaden, hvorved han brækkede den højre Arm, foretog han, inden han endnu ret var kommen til Kræfter, en længere Fodtur i Jylland helt op til Skagen, som han, med en ham ejendommelig Haardnakkethed i at fastholde en engang fattet Beslutning, ikke kunde bekvemme sig til at opgive, og medens han paa Hjemvejen var i Besøg paa Nørager, blev han, rimeligvis som en Følge af Overanstrengelse, ramt af et Hjerneslag, saa voldsomt, at man nærede alvorlige Bekymringer for hans Liv. Han rejste sig dog atter, skjøndt langsomt, og vandt fornyet Kraft ved at gjøre Turen med Fregatten »Rota«, der i 1838 blev sendt til Italien for at bringe Thorvaldsen tilbage til Danmark, saa at han efter sin Hjemkomst igjen var i Stand til at arbejde. Han komponerede saaledes nu den yndefulde Musik til Balletten »Festen i Albano« (1839) og, sammen med Gade, det pantomimiske Forspil »Fædrelandets Muser« (1840), ligesom der ogsaa findes en »Tafelmusik« af ham til Christian den Ottendes Kroningsfest (1840) og en Kantate ved Kronprinds-Frederiks Formæling, til Text af Heiberg (1841). Men hans Helbred havde dog faaet et ubodeligt Knæk, og med Balletterne »Erik Menveds Barndom«*), opført første Gang den 12te Januar 1843, og »Rafael« (1845) afsluttes egentlig allerede denne korte, engang saa forhaabningsfulde Kunstnerbane; hvad Fröhlich komponerede efter denne Tid var kun Lidet og af underordnet Betydning.

Mindre kraftig og genial end Schall, men en langt finere Musiker, danner Fröhlich ved sine Kompositioner til de Bournonvilleske Balletter Forbindelsesleddet mellem hin og de nyere udmærkede Repræsentanter for denne Kunstart i vor musikalske Literatur. Men iøvrigt har hans Kunst ikke efterladt sig dybe Spor. Han skrev ikke populært nok til strax at vinde et Publikum, hvis Smag afgjort var for det Lette, Overfladiske og virtuosmæssig Glimrende, og det laa ikke for ham at kæmpe sig igjennem. Hans kunstneriske Færd var meget mere præget af en vis fornem Tilbageholdenhed, der ligeledes ytrede sig i hans daglige Omgang. Hans Væsen fik derved for dem, som ikke kjendte ham nøjere, noget Koldt og Indesluttet, skjøndt han i Grunden var en lige saa kjærlig som ædeltænkende og uegennyttig Natur. I musikalske Sager gjaldt han med Rette for en Autoritet; men han var ikke let at tilfredsstille og kunde, naar han sagde sin Mening, være mere skarp og ironisk, end det behagede de Fleste.

Hans vedvarende Sygelighed i den sidste Del af hans Liv bidrog naturligvis til at gjøre ham mindre omgængelig. Fröhlich var, som Nielsen med et Ordspil sagde om ham, efter sin Sygdom ikke Fröhlich mere. Efter at han i 1844 havde taget sin Afsked, levede han stille og yderst regelmæssigt efter alle Sundhedens Forskrifter. Mange ville endnu kunne erindre at have set ham, naar han gik sin daglige Morgentur paa Volden, som oftest ledsaget af en af sine fordums Elever. Han var ugift og boede, da han havde forladt sine Forældres Hus, sammen med sin Søster. Ligesom sin øvrige Slægt var han opdragen i den katholske Lære; dog var han langtfra nogen ivrig Katholik og overhovedet ikke religiøst anlagt. Derimod besad han, som det hedder i en Nekrolog over ham, en sjelden Aandsdannelse, en fin og lutret Smag og en udbredt Læsning; der i tidligere Dage gjorde hans Omgang lige saa tiltrækkende som lærerig. Da han havde hørt op at komponere og i det Hele at beskæftige sig med sin Kunst, syslede han især med fremmed, navnlig engelsk Literatur. I sine sidste Aar kunde han ikke mere forlade sit Værelse, men vedblev at være aandsfrisk til sin Død, der indtraf den 21de Maj 1860.**)

V. C. R.

---

*) Første Akt af denne Ballet er tildels komponeret af den franske Harpevirtuos Bochsa, der en Tidlang opholdt sig her i Kjøbenhavn.

**) Omstaaende Portræt af Fröhlich er skaaret i Træ af H. P. Hansen efter en Originaltegning fra 1847 af Prof. J. V. Gertner.

Udvalg af Balletten

ERIK MENVEDS BARNDOM

af

J. F. FRÖHLICH.

№ 1. Paa Skanderborg Slot fejres Prinds Eriks Fødselsdag.
Unge Piger bringe ham Blomster og danse for ham.

Tempo di marcia.

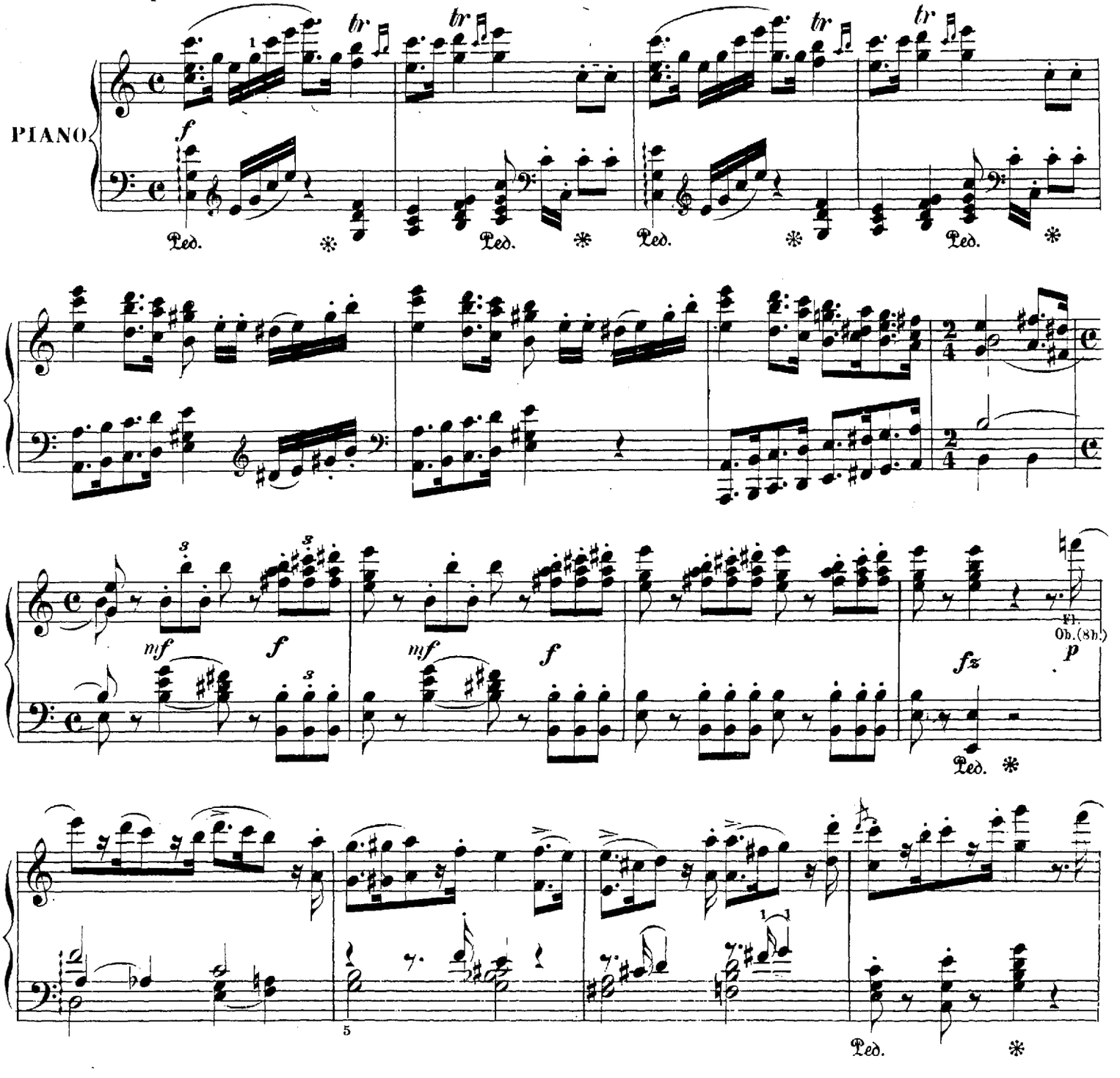

Stukket af C. Stange, Kjøbenhavn.

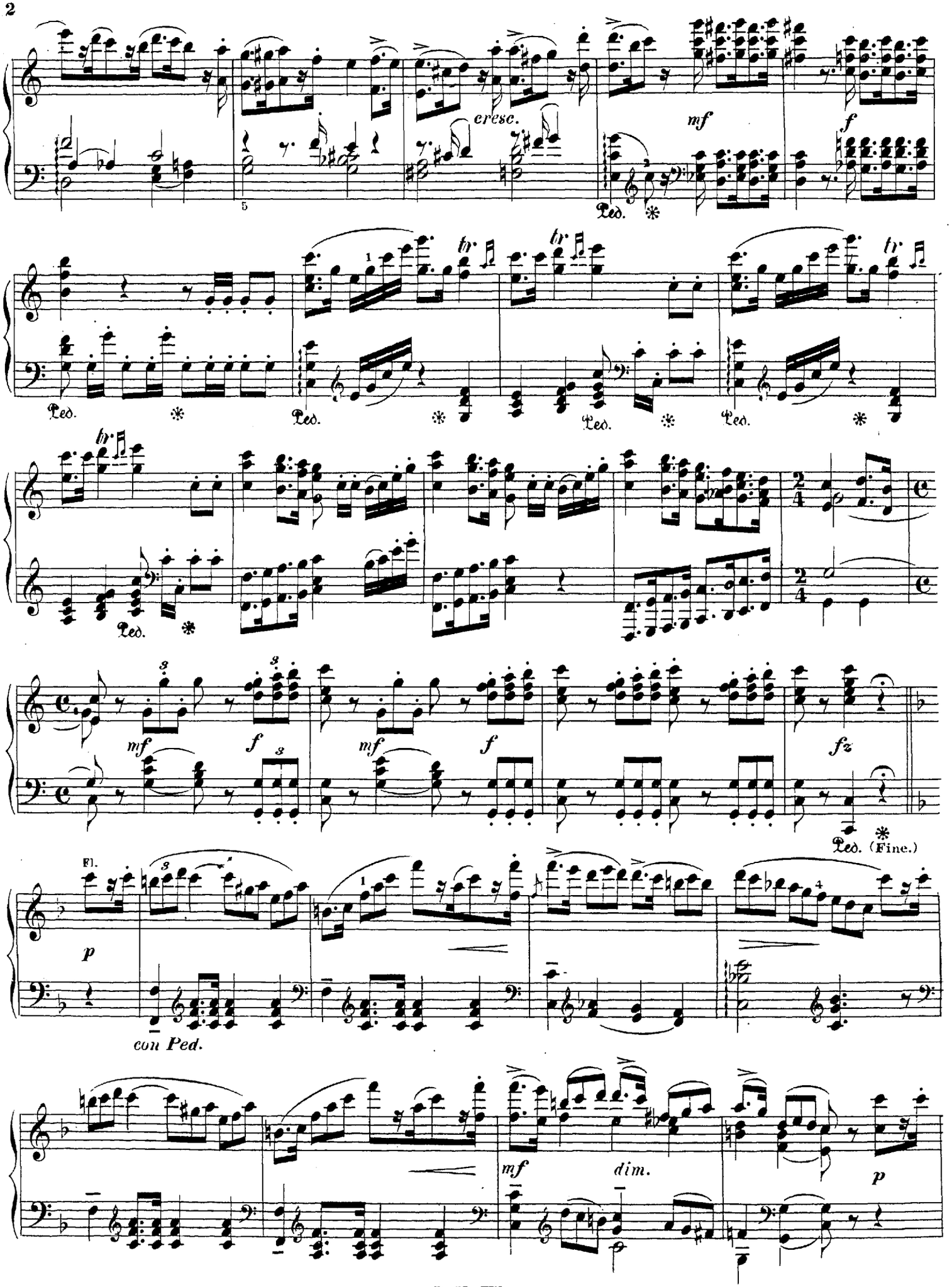
cresc.
mf
f
Ped.
tr
mf
f
fz
Ped. (Fine.)
Fl.
p
con Ped.
mf
dim.
p

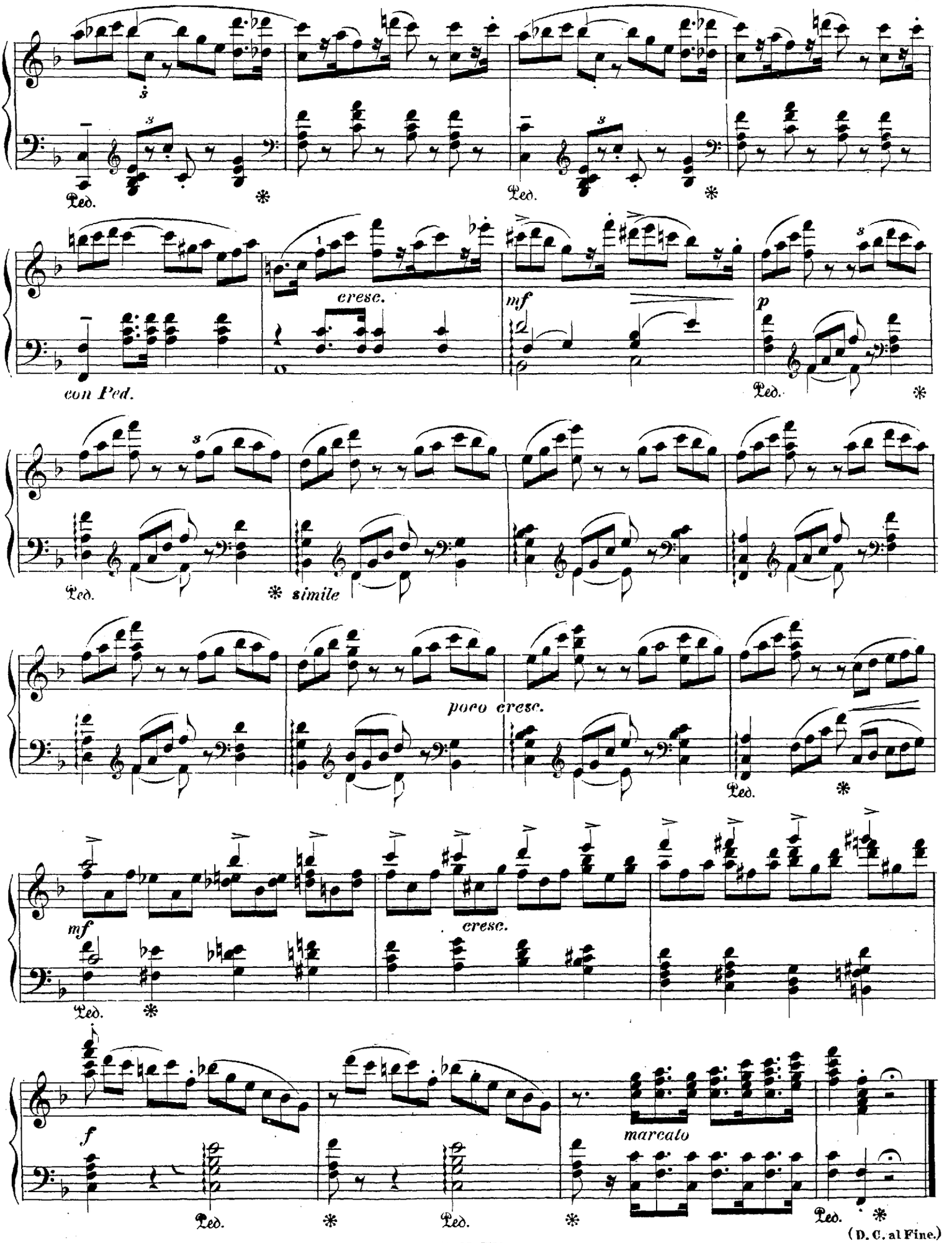
Ped.
Ped.
con Ped.
cresc.
mf
p
Ped.
Ped.
simile
poco cresc.
Ped.
mf
cresc.
Ped.
f
marcato
Ped.
Ped.
Ped.
(D. C. al Fine.)

Ved Skanderborg Sø; Aftendæmring. Den gamle Henner Friser venter udenfor sit Hus paa sin Datterdatter Aase, som har været paa Slottet med de andre unge Piger. En Baad, styret af Vægneren Claus Skirmen, fører dem alle hjem. Medens Pigerne bæres i Land, aabenbarer Skirmen sin Kjærlighed til Aase for Bestefaderen og beder ham om hendes Haand. Aase forener sine Bønner med hans, da den Gamle tøver med at give sit Samtykke.

№ 2.

Commodo.

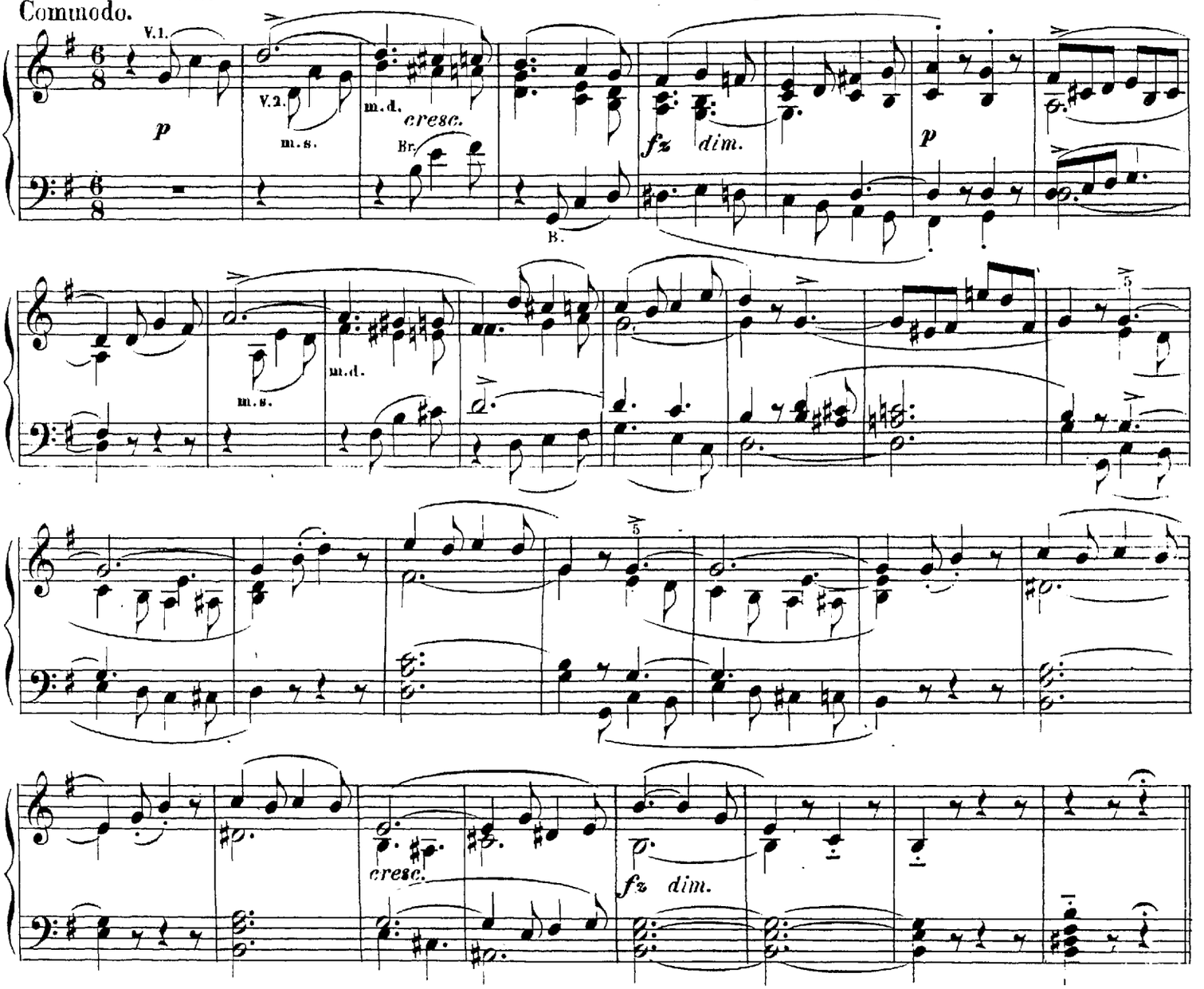

Allegretto.

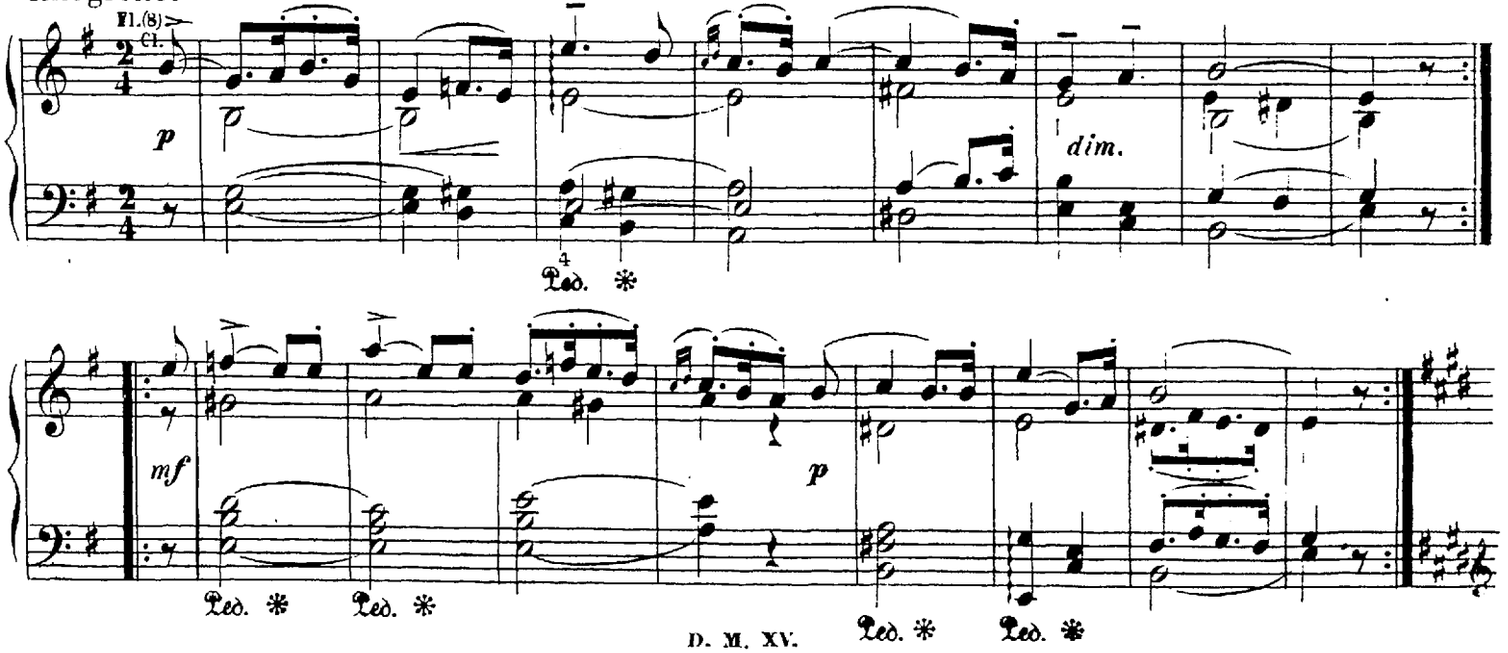

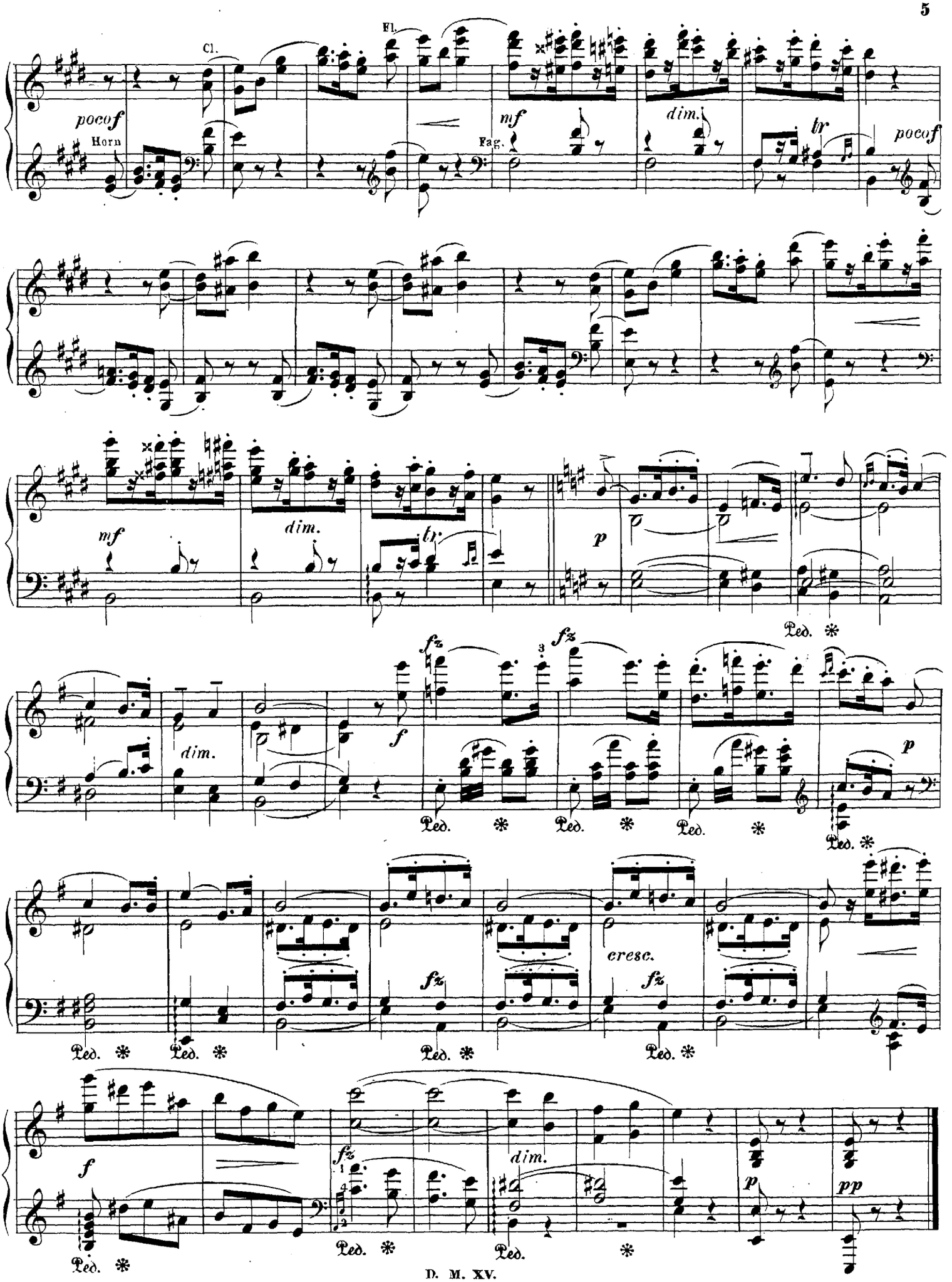
Cl.
Fl.
poco f
Horn
mf
Fag.
dim.
tr
poco f
mf
dim.
tr
p
Ped.
dim.
f
fz
fz
p
Ped.
cresc.
fz
fz
f
fz
dim.
p
pp

№ 3.

Allegro.

Jagtmusik høres fra Skoven, Alle lytte; det er Kongen, som er paa Jagt. Ridder Torstenson kommer. Han byder sine Jægere at blæse; Pigerne dandse til Hornenes Klang.

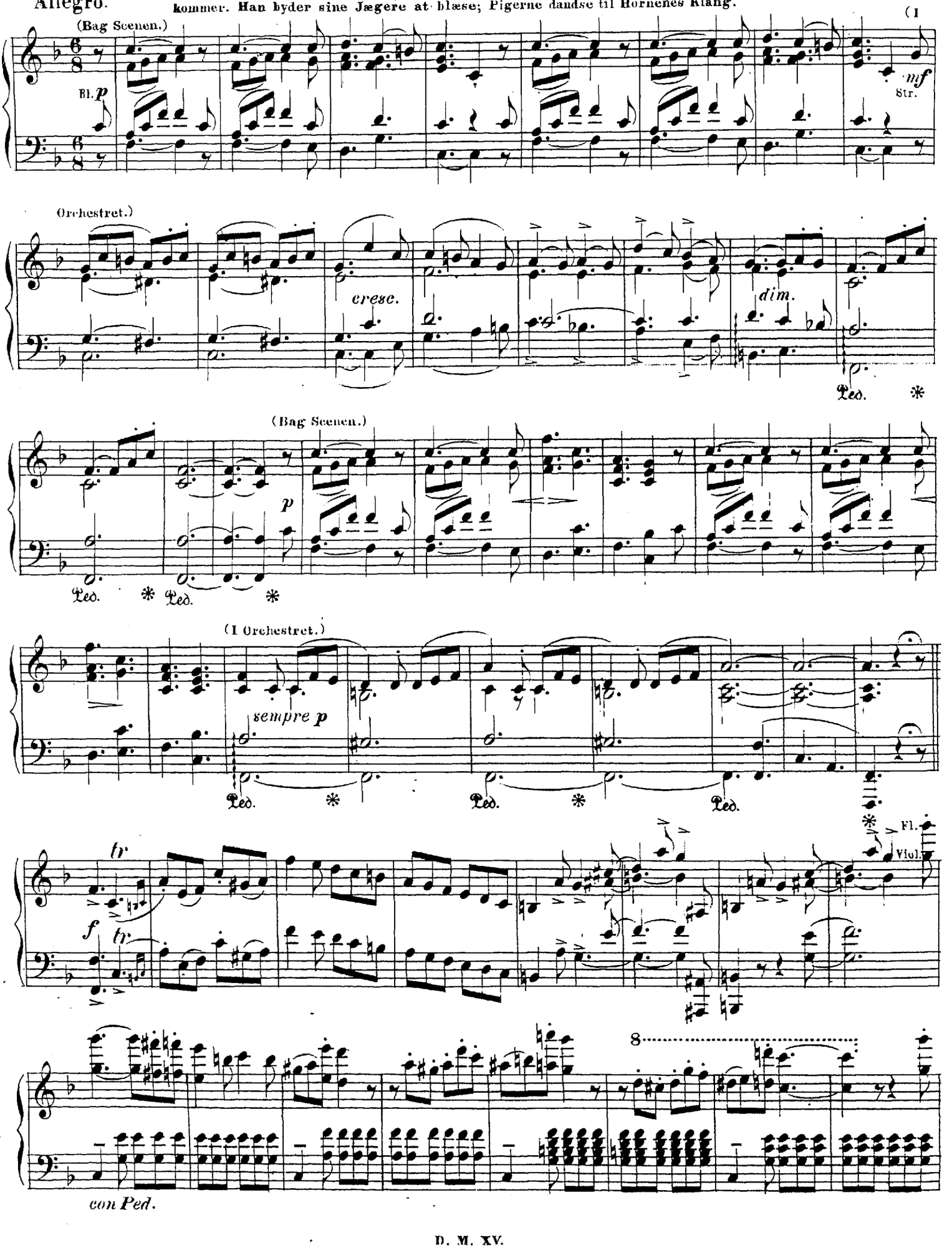

8

8

senza Ped.

Ped. ✻

Ped. ✻

fz *fz*

Ped. ✻

Str. *p*

4 Horn

mf

3

Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻

f

(Bag Scenen.)

Horn *f*

dim.

f

dim.

p

Ped. ✻

Ped. ✻

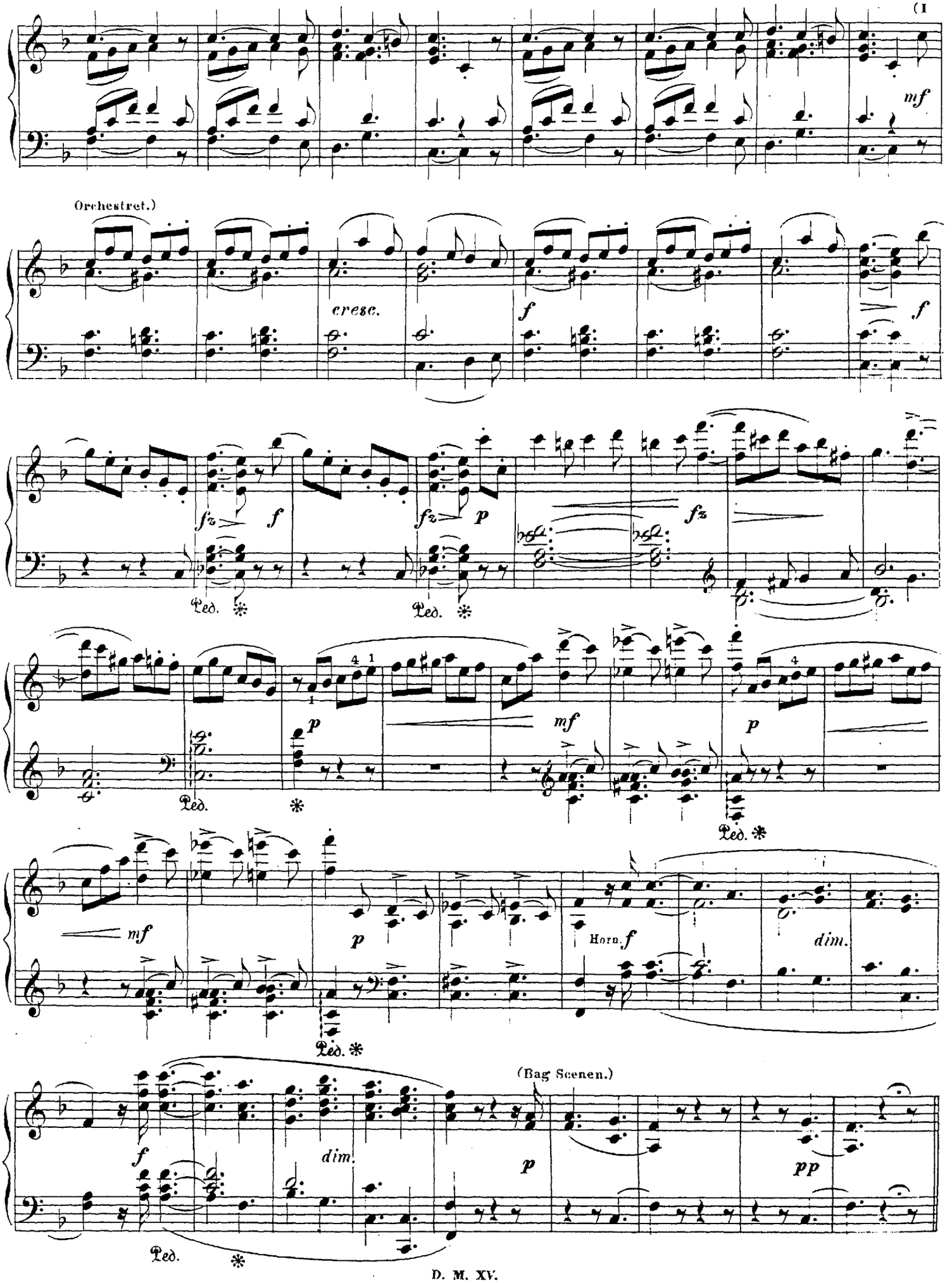
(1
mf
Orchestret.)
cresc.
f
f
fz
f
fz
p
fz
Ped.
Ped.
p
mf
p
Ped.
mf
p
Horn. f
dim.
Ped.
(Bag Scenen.)
f
dim.
p
pp
Ped.

Aftenklokken slaar. Landsbyfolkene knæle for Vor Frue, medens Graabrødre gaa parvis over Baggrunden. Enhver gaar til Sit; men Skirmen, der har fattet Mistanke til Munkene, formaar Henner til at følge med sig i deres Spor. Aase lukker sin Dør, klæder sig af og beder sin Aftenbøn. Rane sniger sig gjennem Skoven; han bliver Aase vaer gjennem Vinduet, men Lyset slukkes.

Andantino.

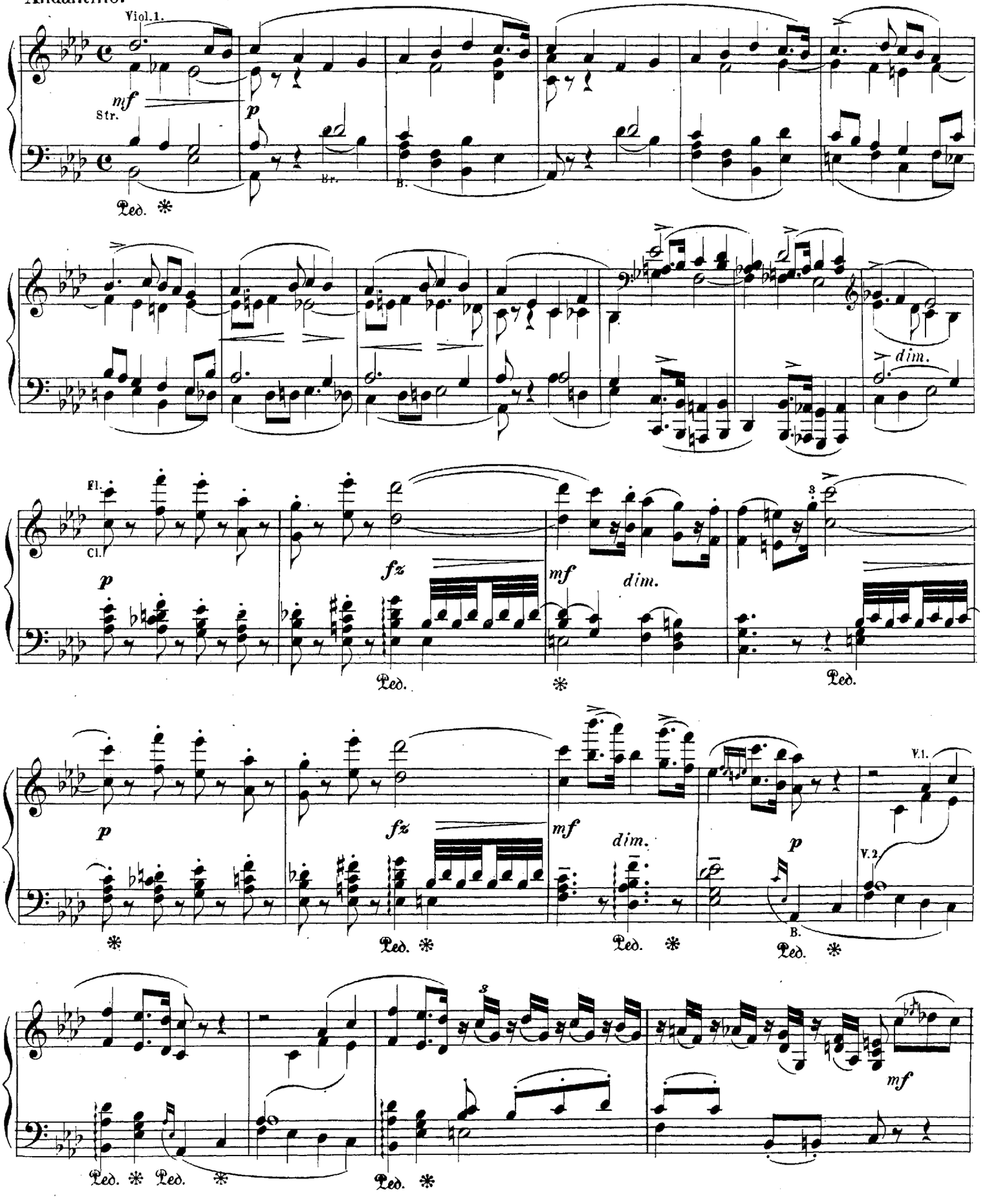

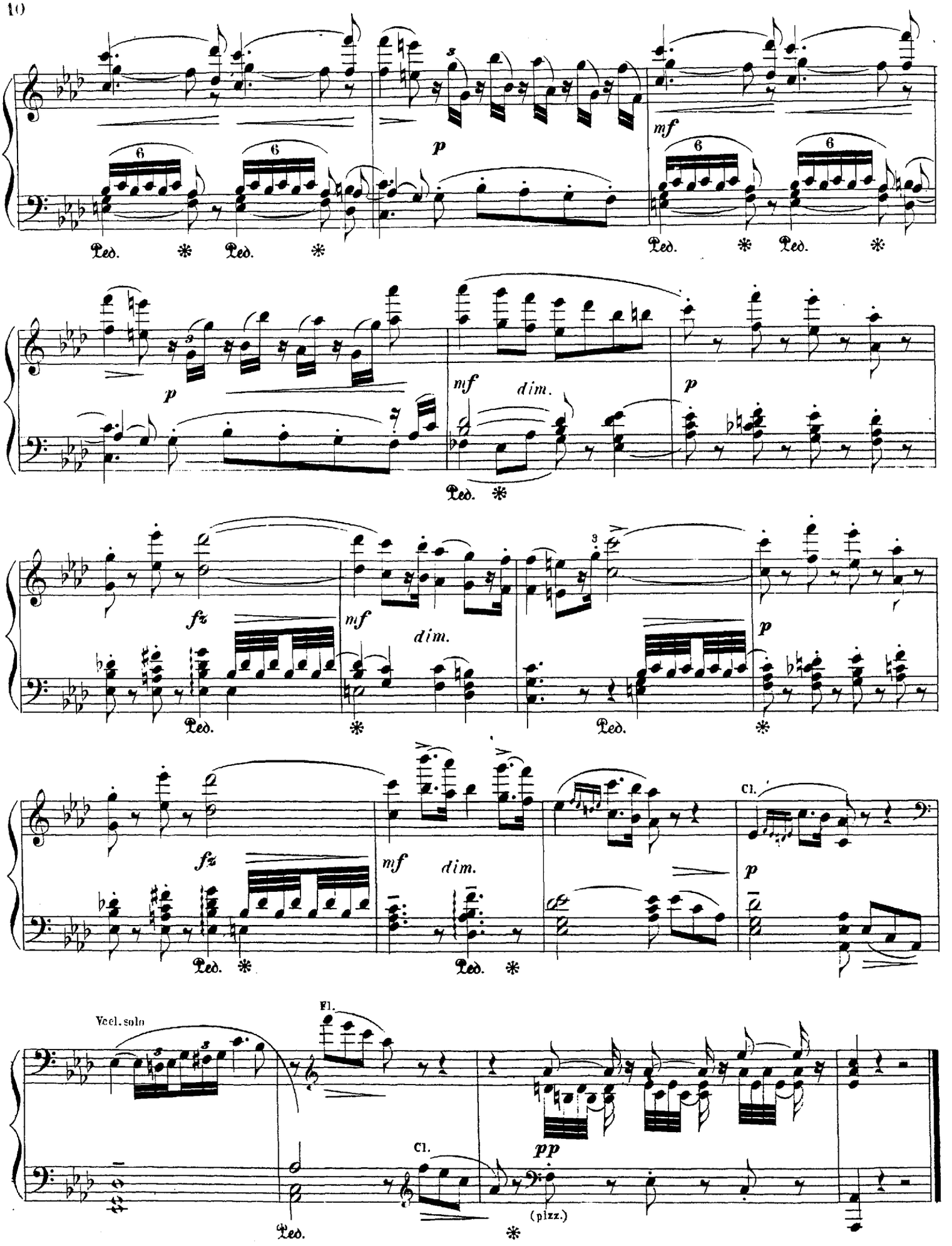
p
mf
Ped.
p
mf
dim.
p
Ped.
fz
mf
dim.
p
Ped.
fz
mf
dim.
Cl.
p
Ped.
Vcel. solo
Fl.
Cl.
pp
(pizz.)
Ped.

№ 4.

Moderato.

Munkeskikkelserne nærme sig Rane, der lover dem et bestemt Tegn og fjerner sig.

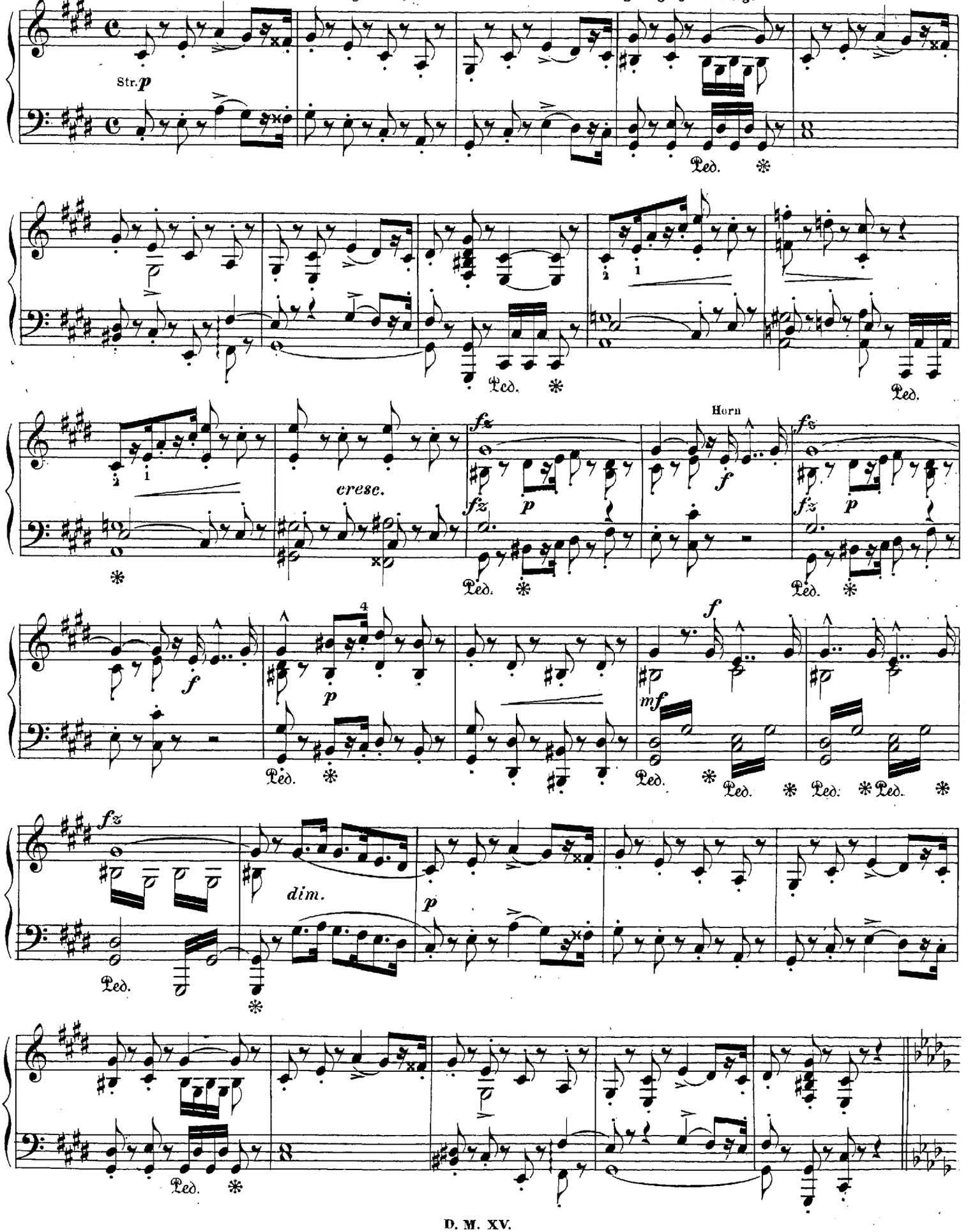

De Sammensvorne holde Raad for sidste Gang.

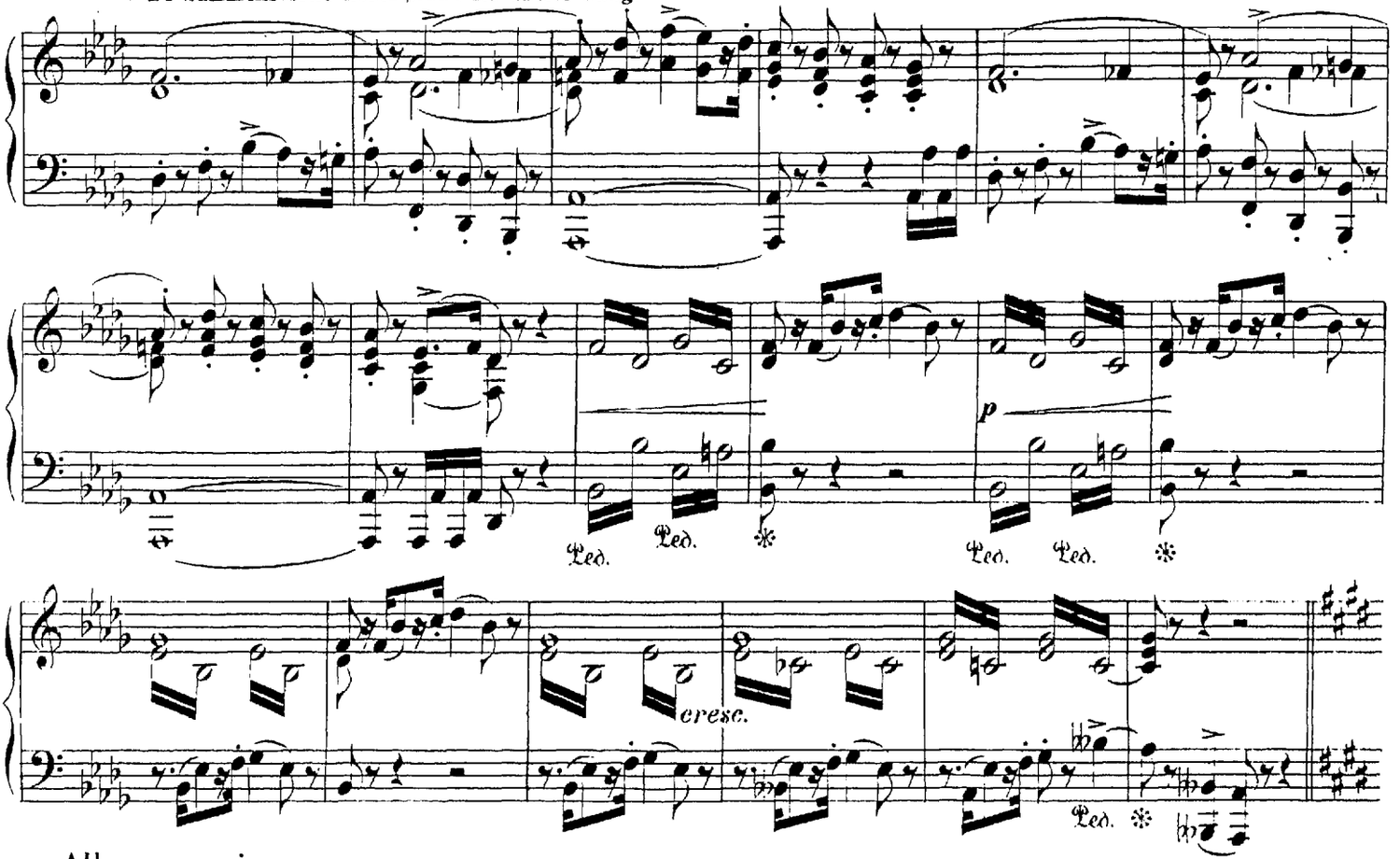

Allegro assai.

Ridder Lave vægrer sig ved at sværge, de styrte rasende ind paa ham, og han falder bevidstløs om.

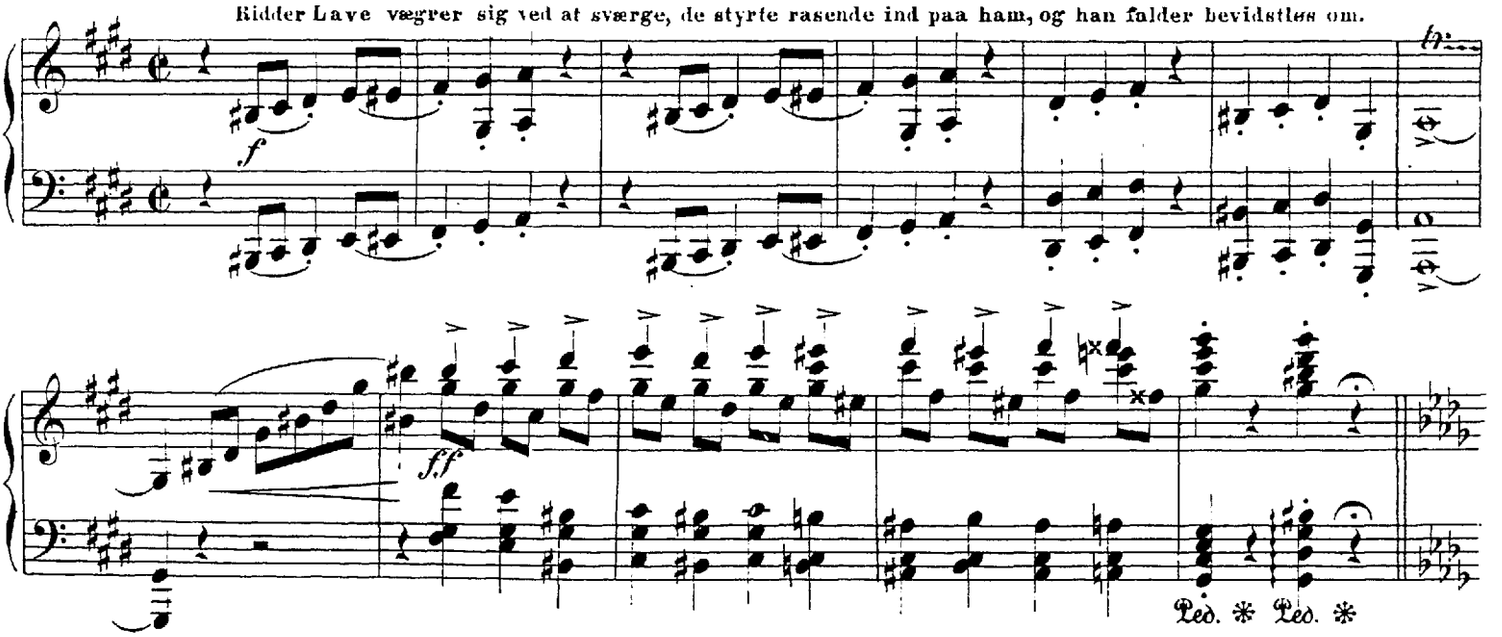

Tempo Iº

Aase træder ud af sin Dør med en tændt Fakkel; hun gaar i Søvne og smiler venligt i Drømme, midt imellem Mordernes truende Vaaben.

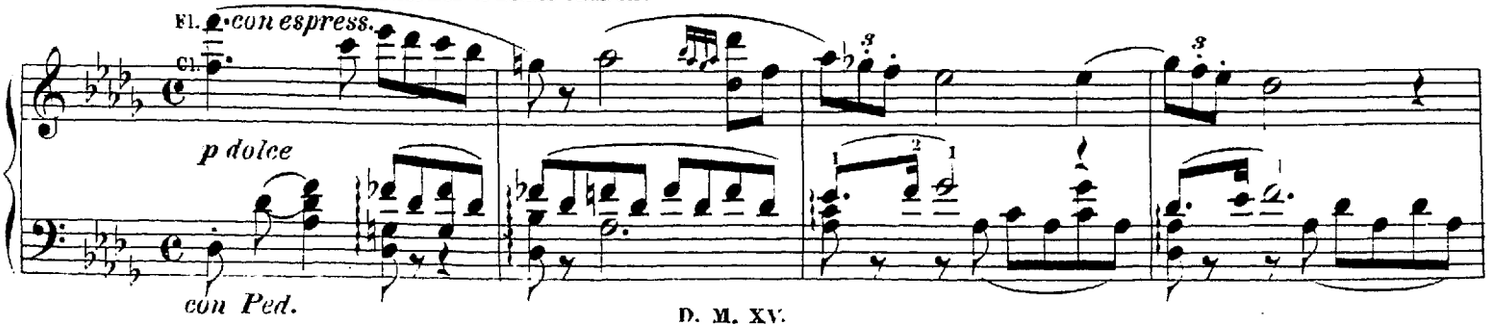

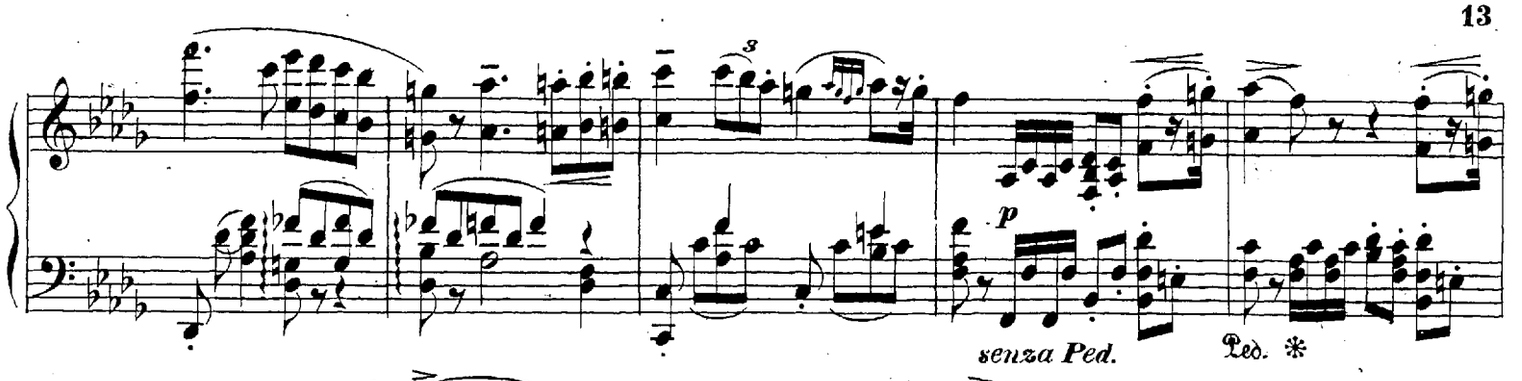

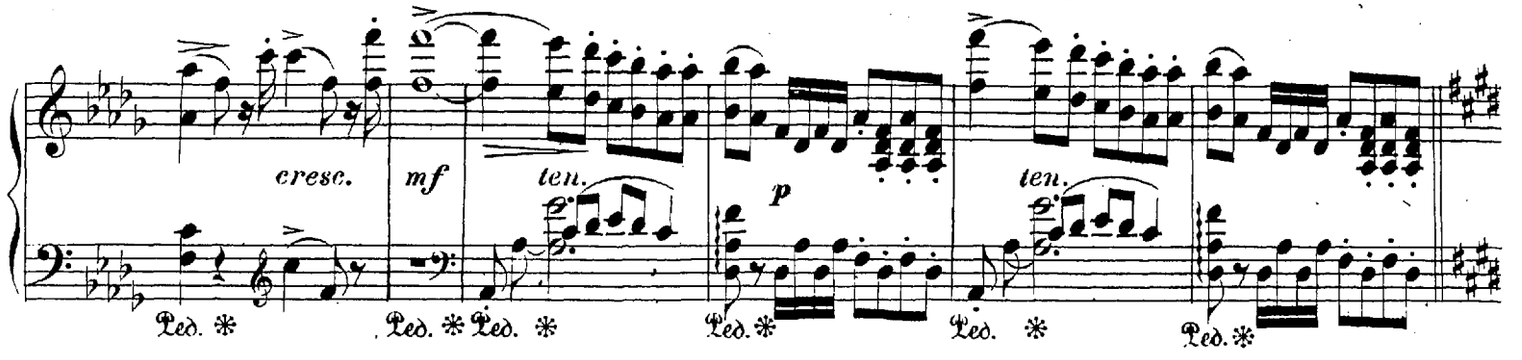

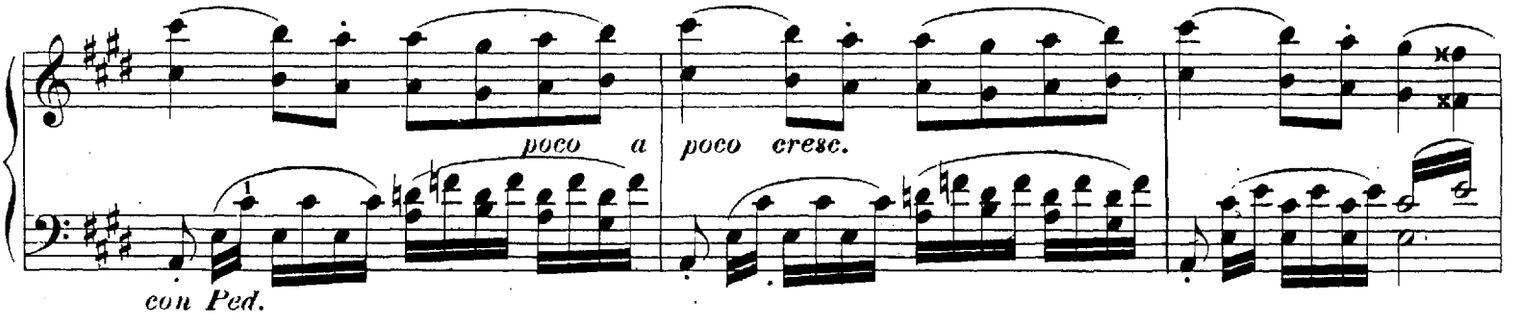

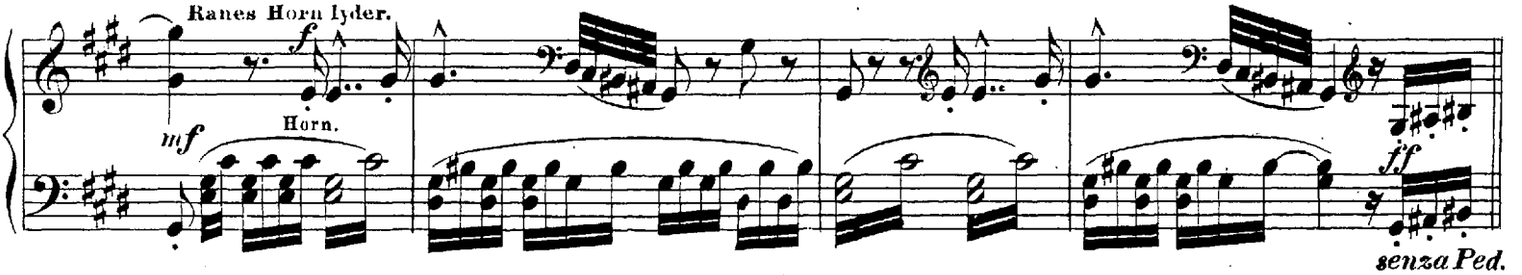

Allegro assai.

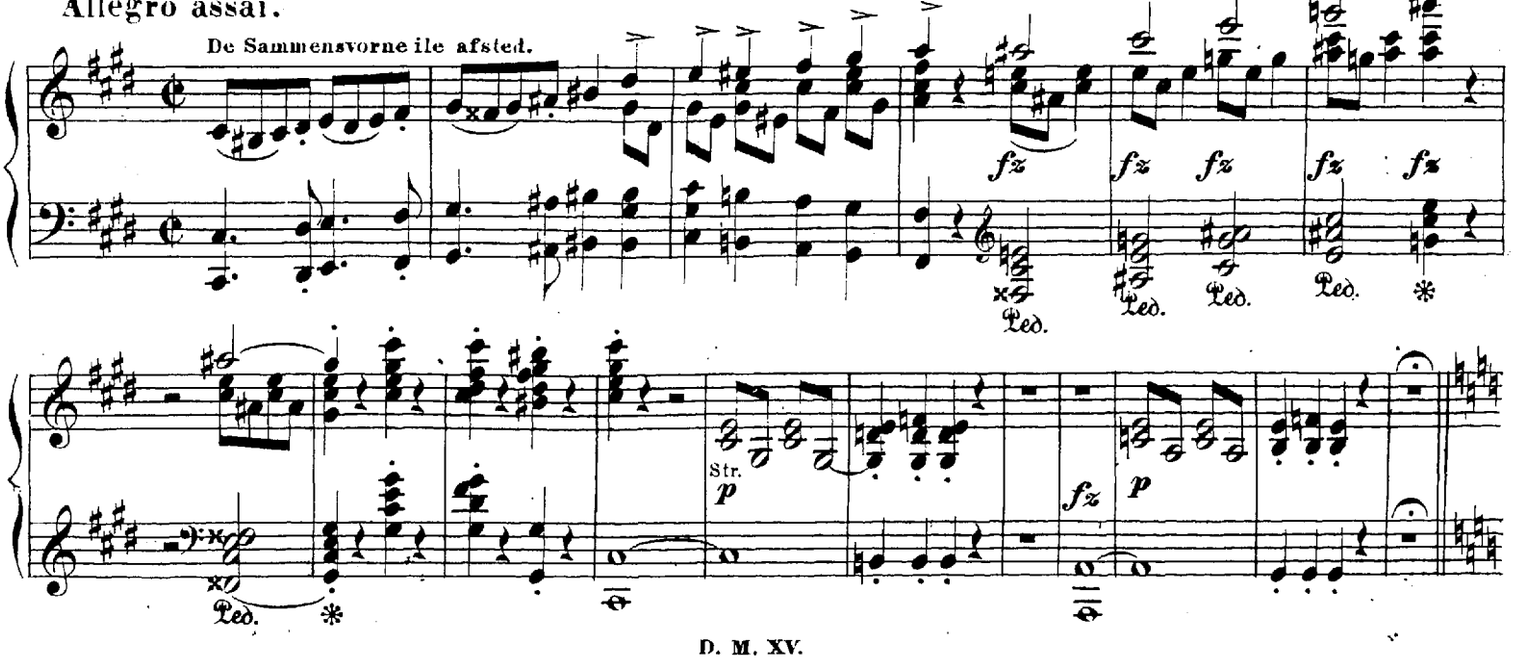

Søvngængersken lytter i angstfuld Spænding. Hendes indre Øje følger de Sammensvornes Færd; hendes Skræk og Fortvivlelse voxer, hun standser tilintetgjort, vender og slukker Faklen og synker sagte til Jorden i rolig Søvn.

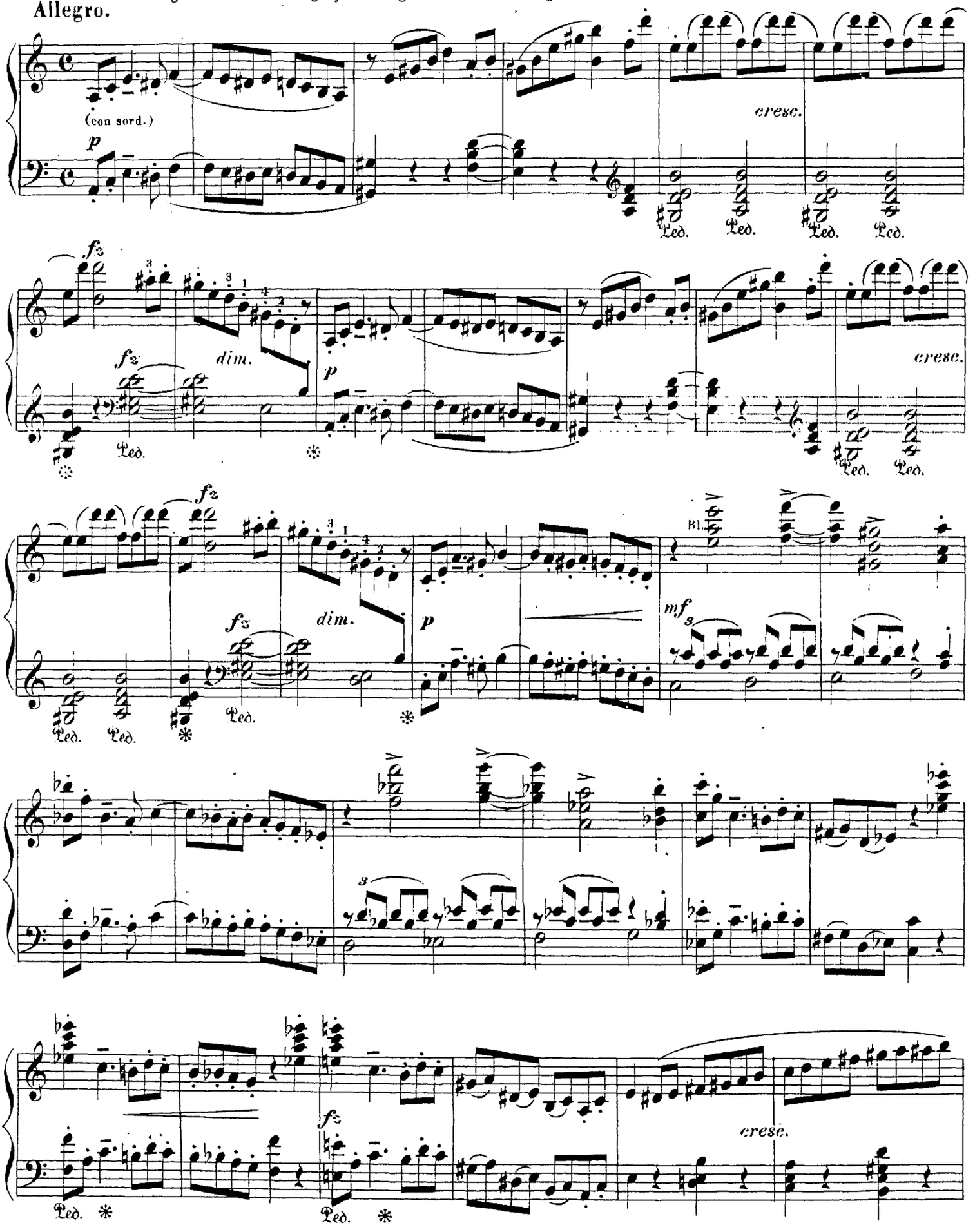

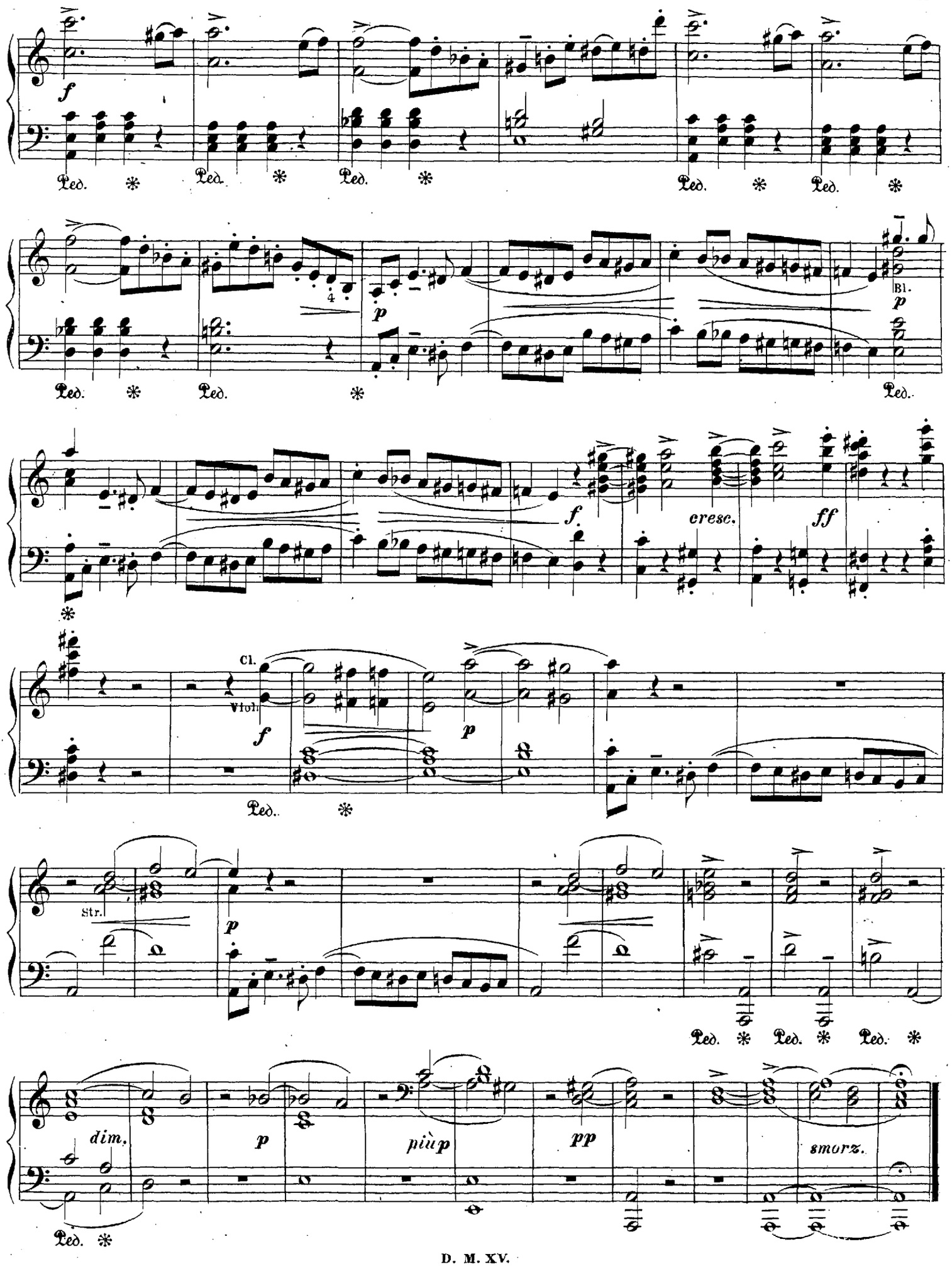
f
Ped.
p
Bl.
cresc.
ff
Cl.
Viol.
Str.
dim.
più p
pp
smorz.

Nº 5.

Vaabensal paa Skanderborg Slot, prægtigt smykket og oplyst. Dronning Agnes er tilstede, omgiven af sine Børn og et glimrende Hof; Kongen ventes først senere tilbage fra Jagten. Festlighed og Dands.

Tempo di marcia.

Viol. 1.

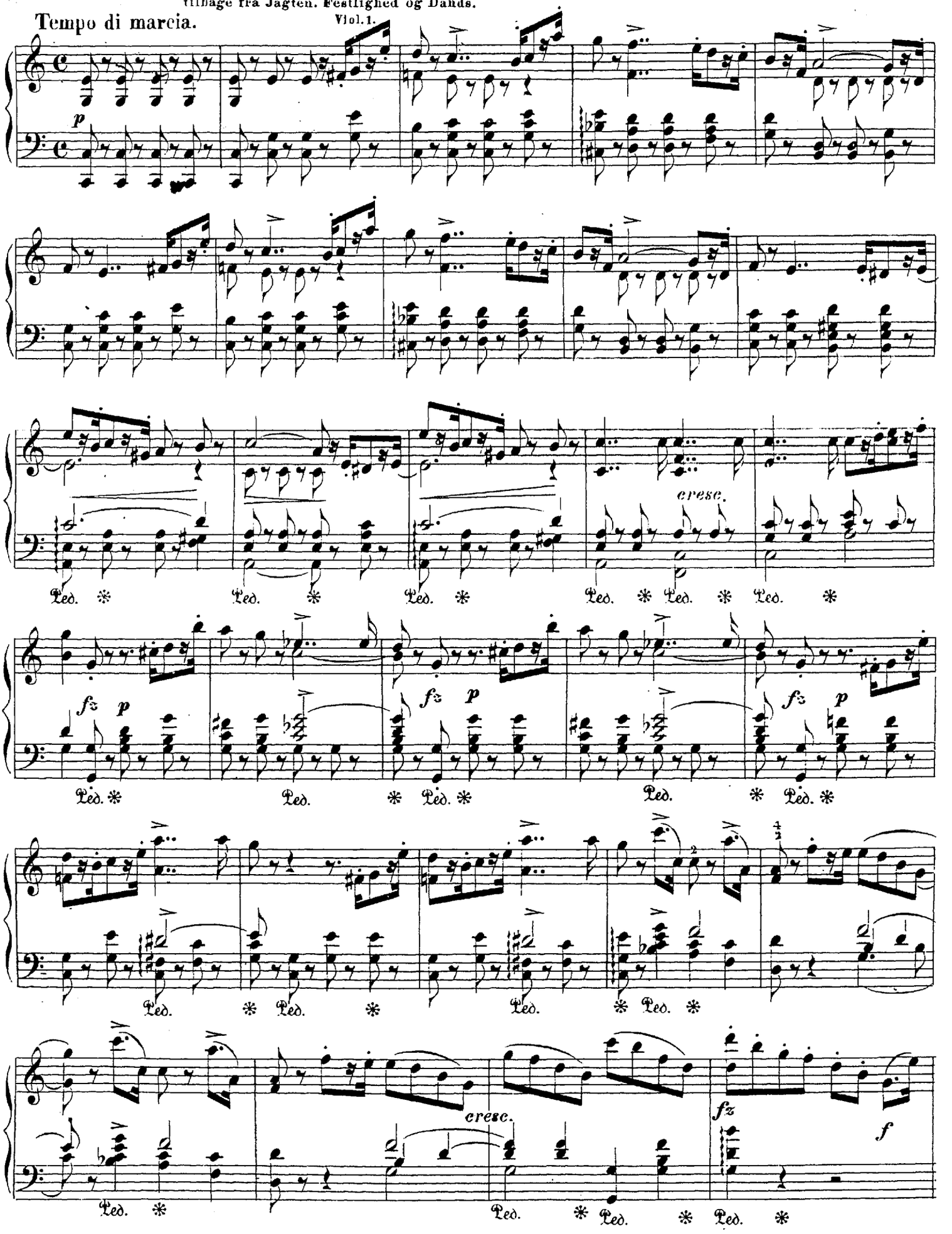

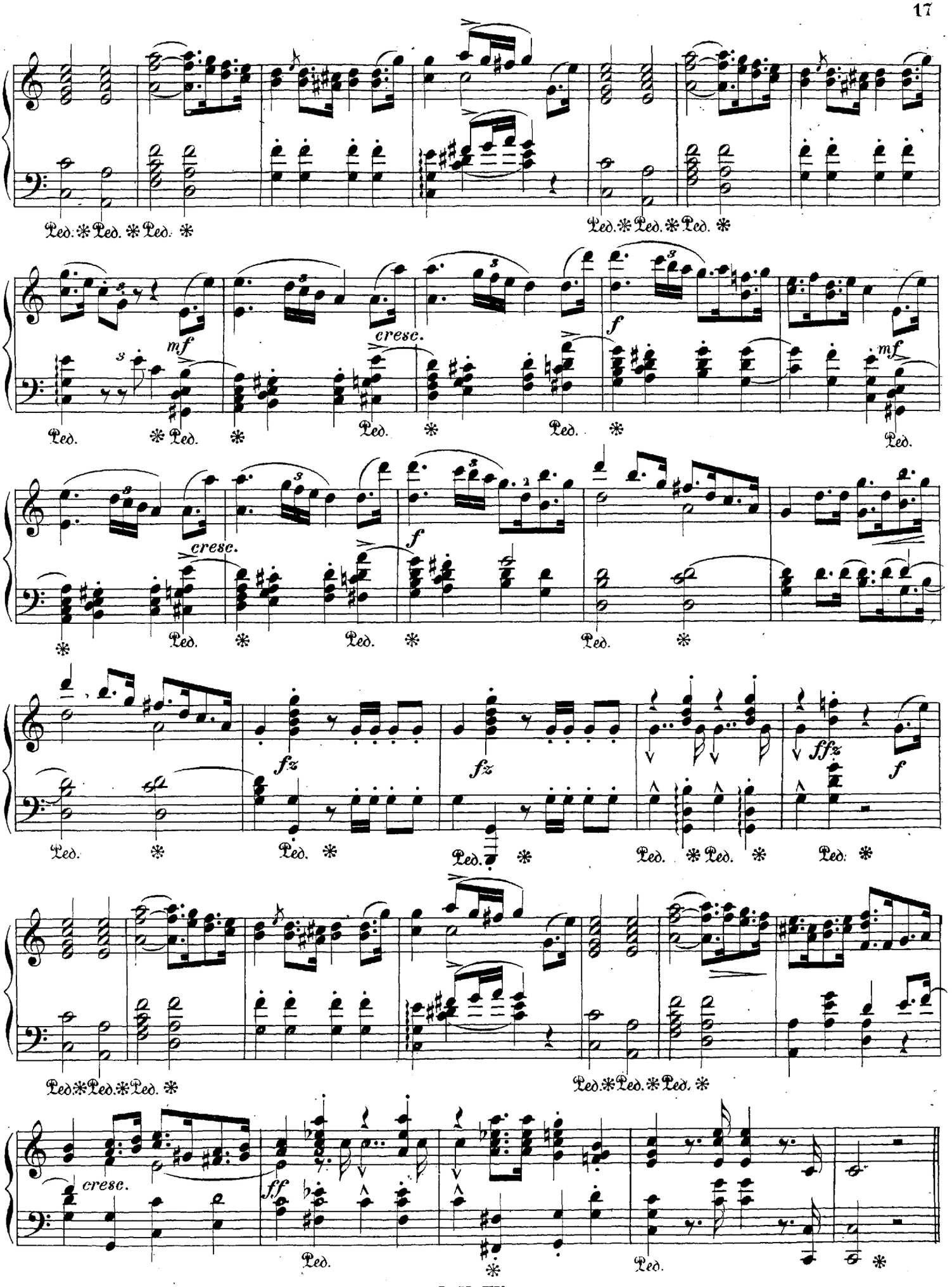
Ped. * Ped. * Ped. *
Ped. * Ped. * Ped. *
mf
cresc.
f
mf
Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped.
cresc.
f
Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *
fz
fz
ffz
f
Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *
Ped. * Ped. * Ped. *
Ped. * Ped. * Ped. *
cresc.
ff
Ped. Ped. *

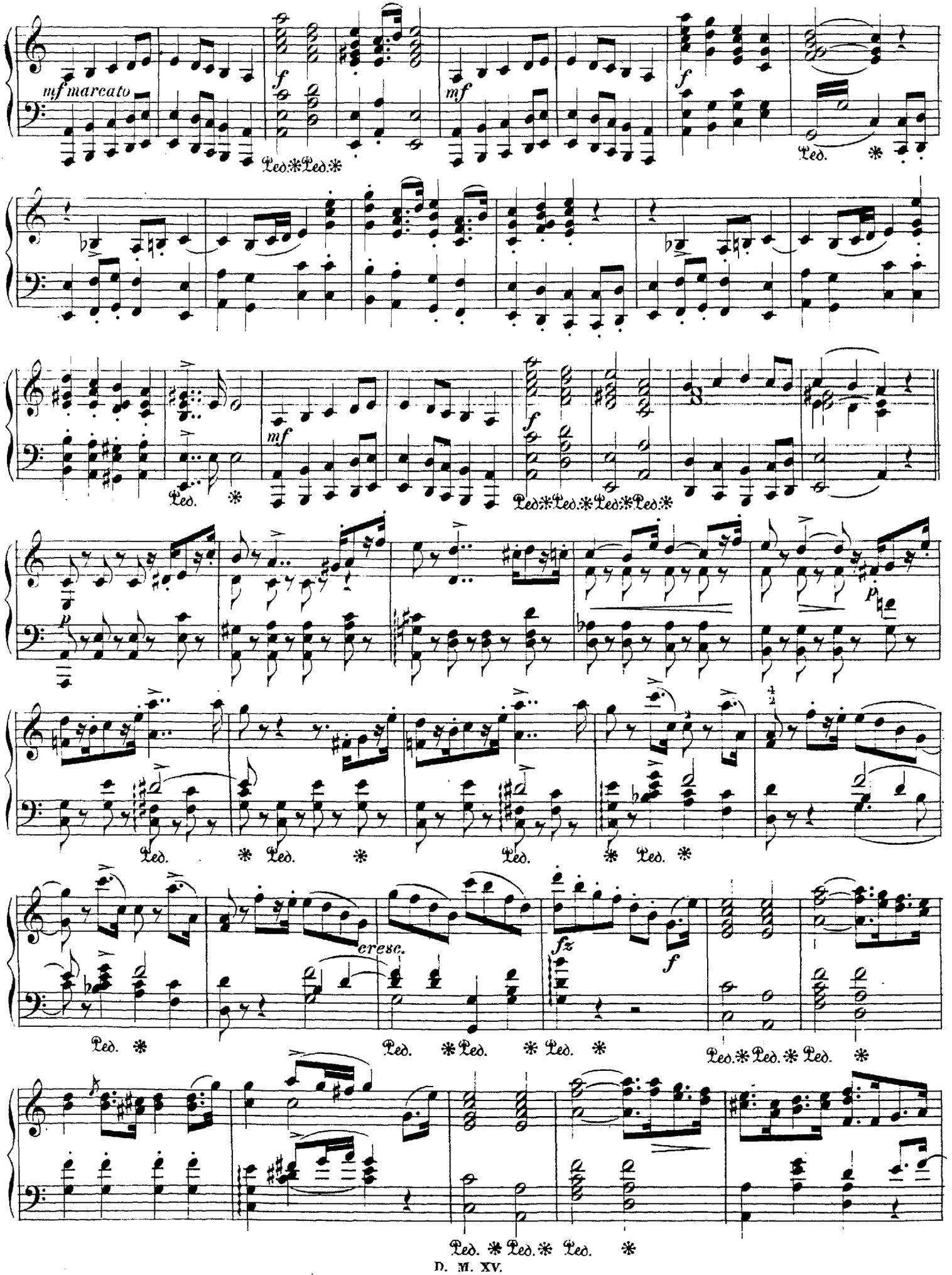
mf marcato
f
mf
f
mf
f
p
p
cresc.
fz
f

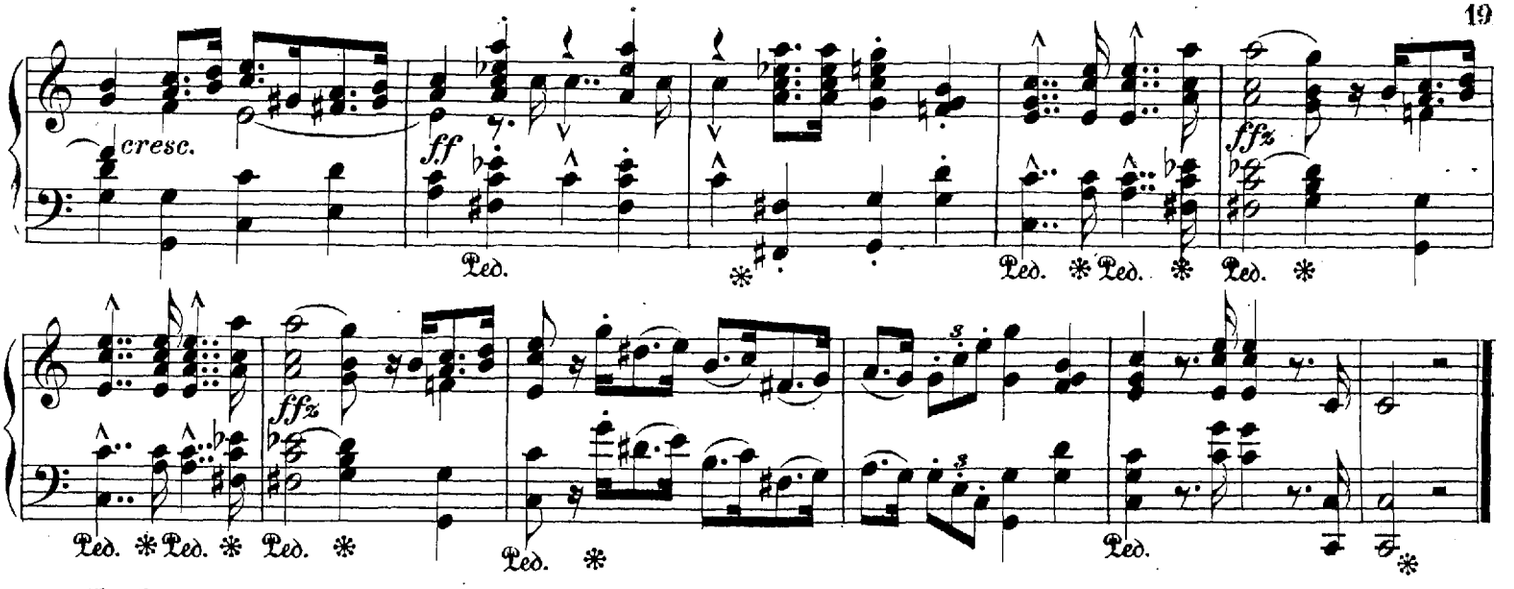

№ 6.

Moderato.

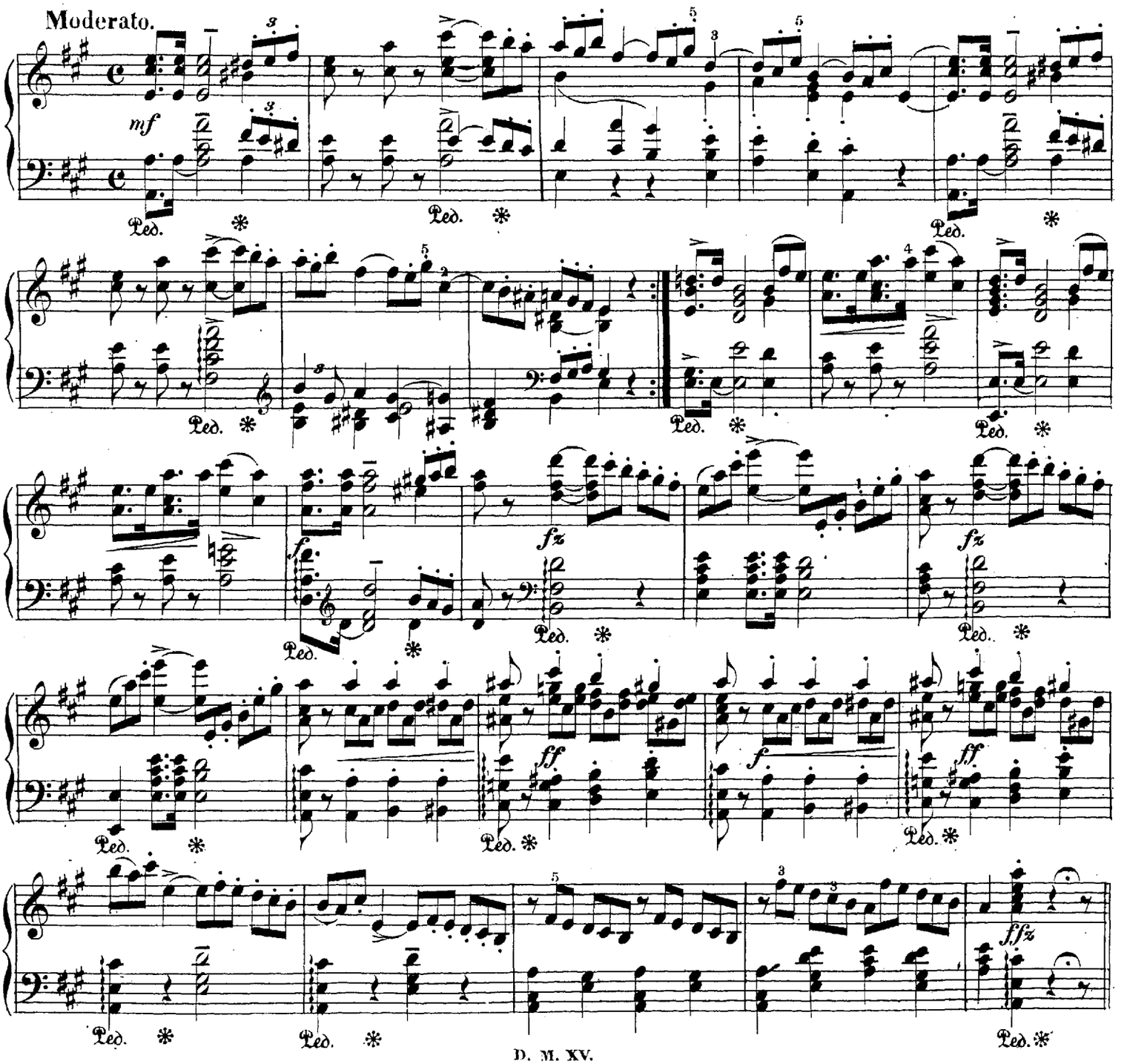

Poco più moderato.

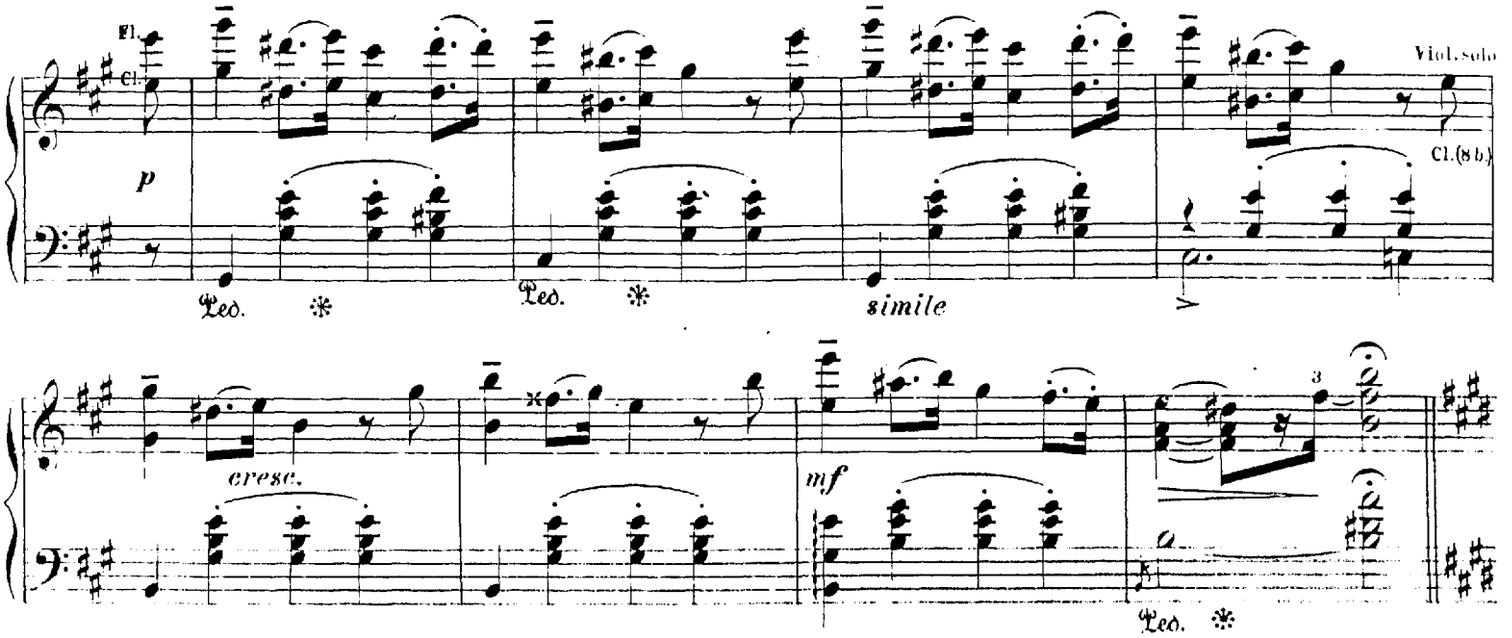

Allegro grazioso.

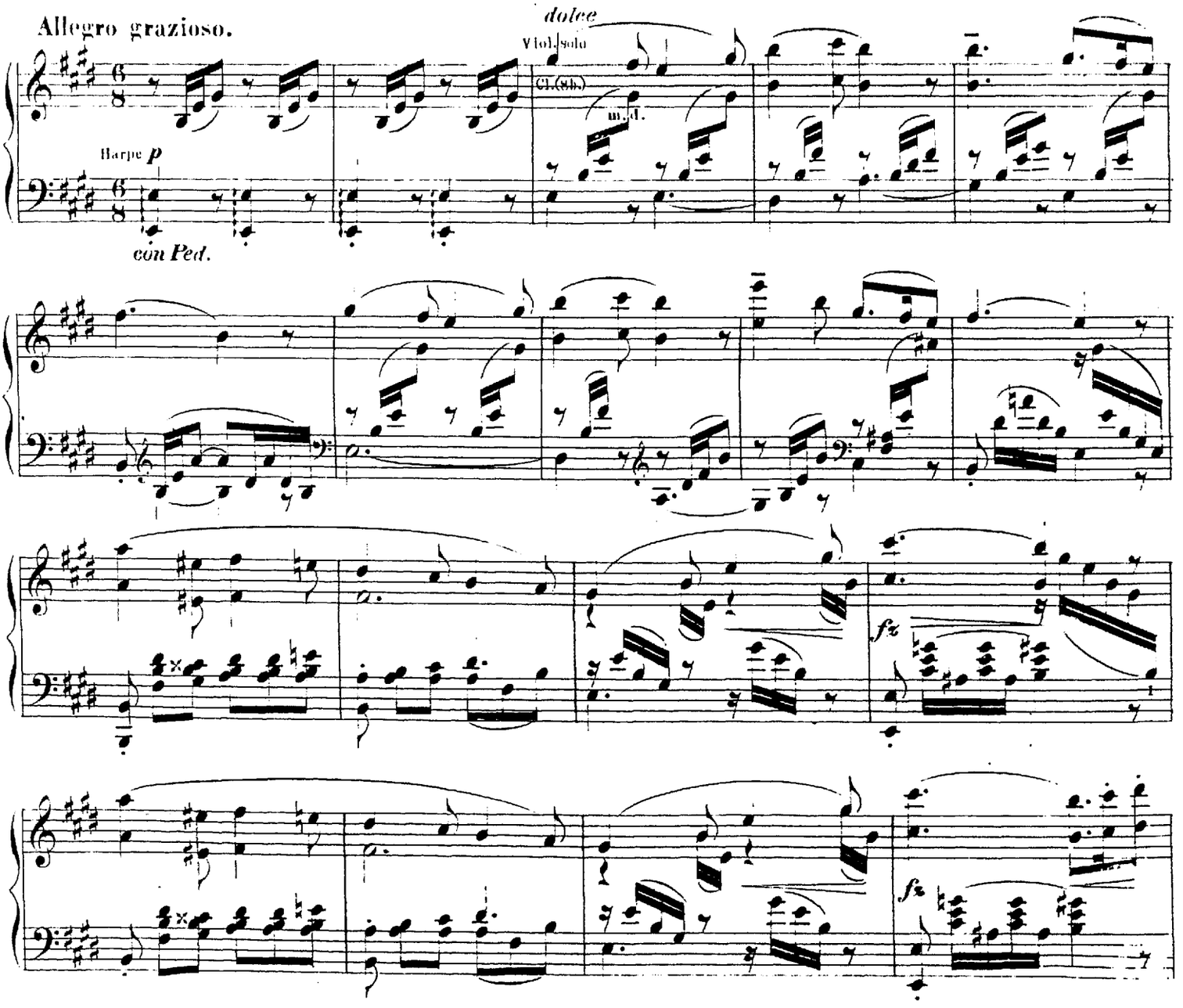

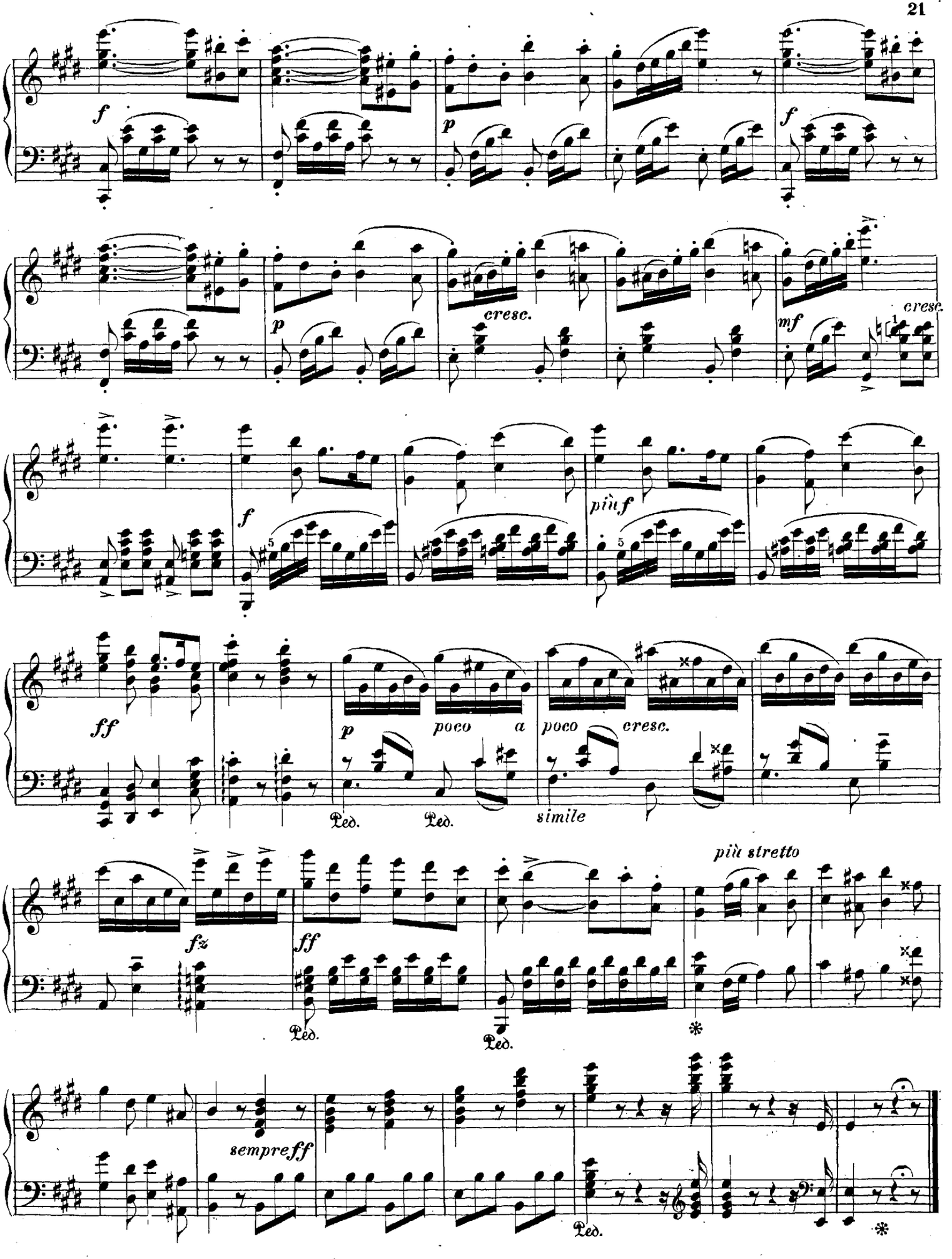
f
p
f
p
cresc.
mf
cresc.
f
più f
ff
p
poco a
poco cresc.
Ped.
Ped.
simile
più stretto
fz
ff
Ped.
Ped.
sempre ff
Ped.

Festen afbrydes, idet Lave og Skirmen bringe Budskabet om, at Kong Erik er myrdet.

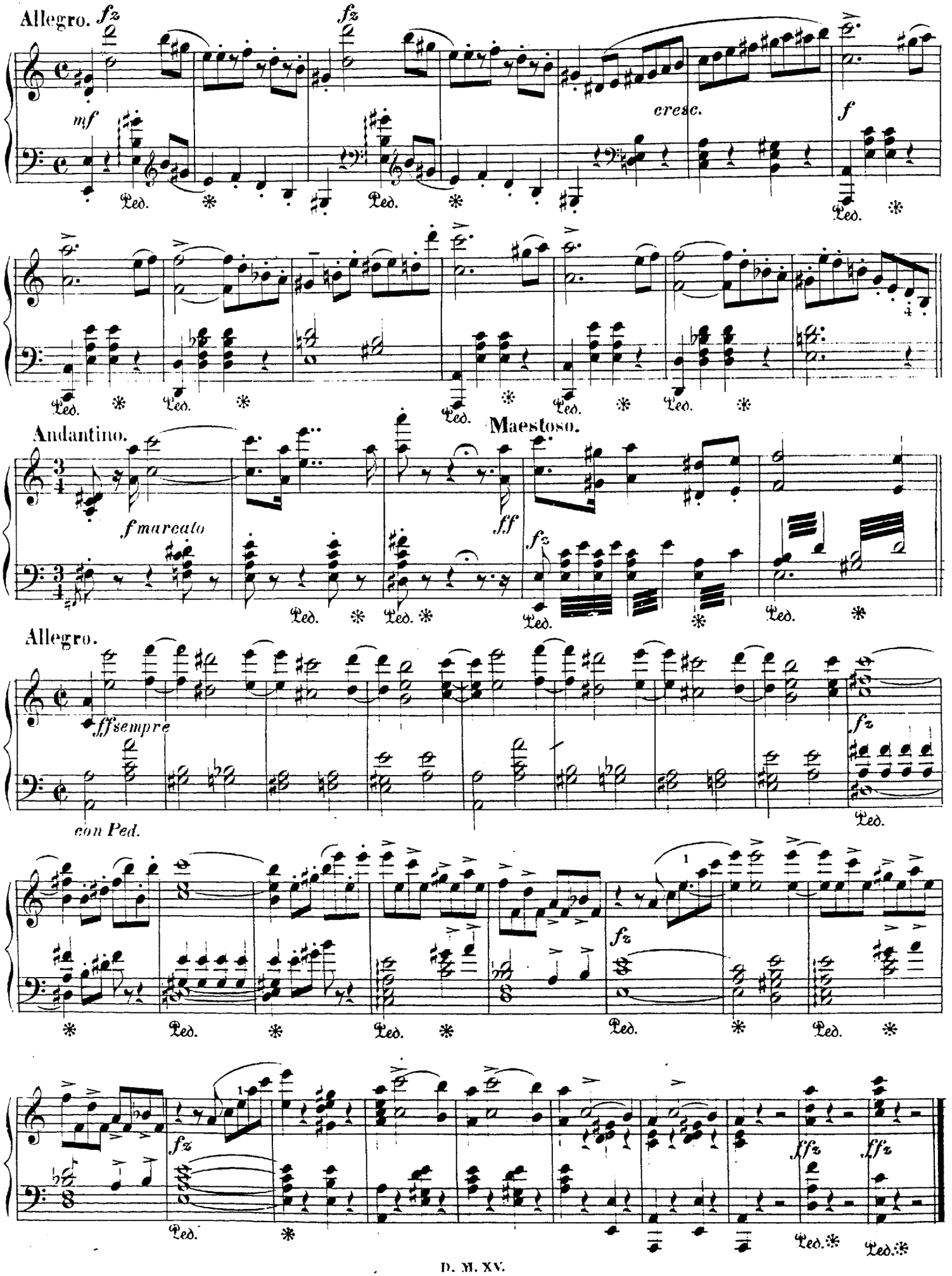

№ 7. Viborg Domkirke. I Forgrunden Erik Glippings Sarkofag. Kirken er oplyst.

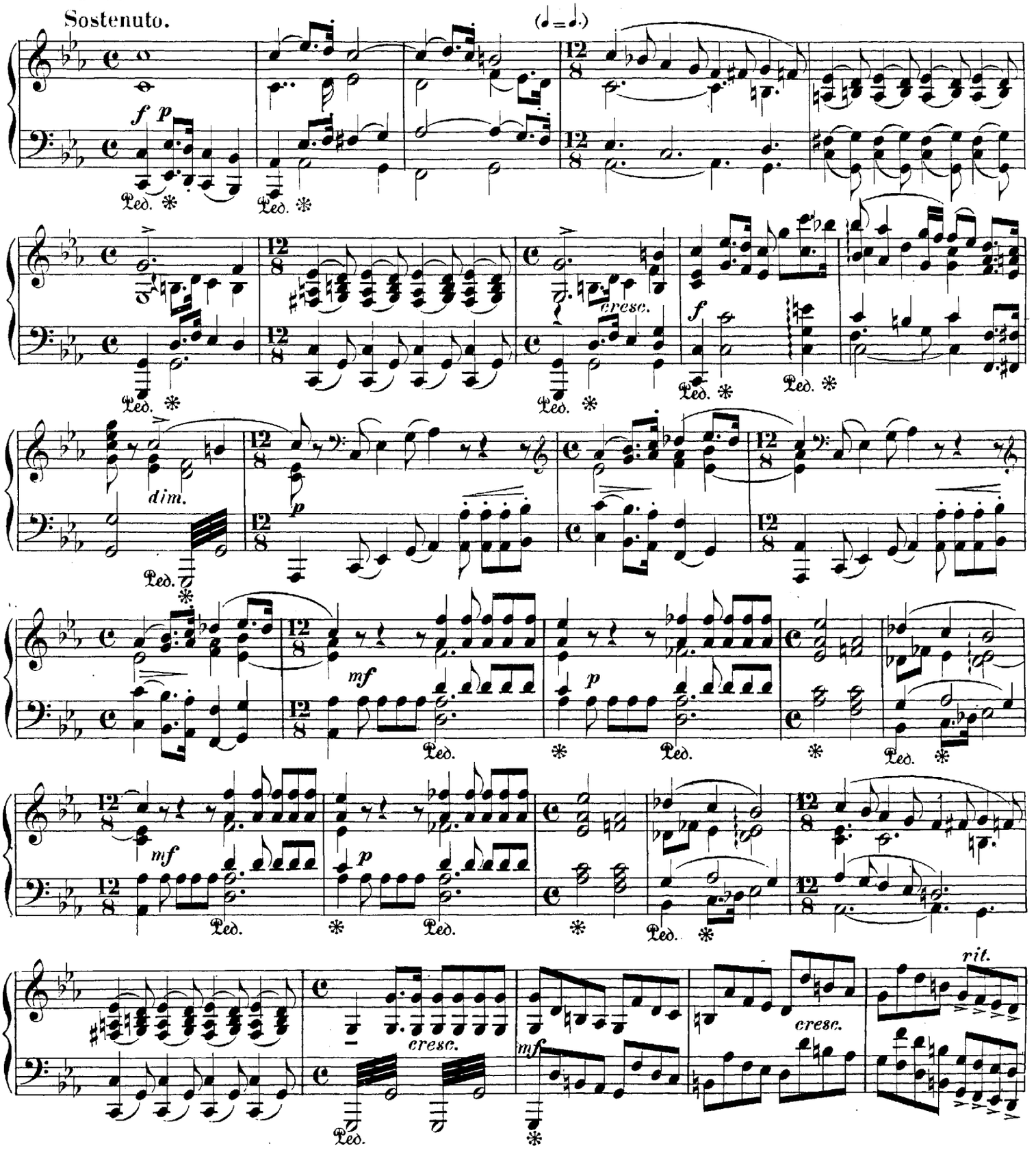

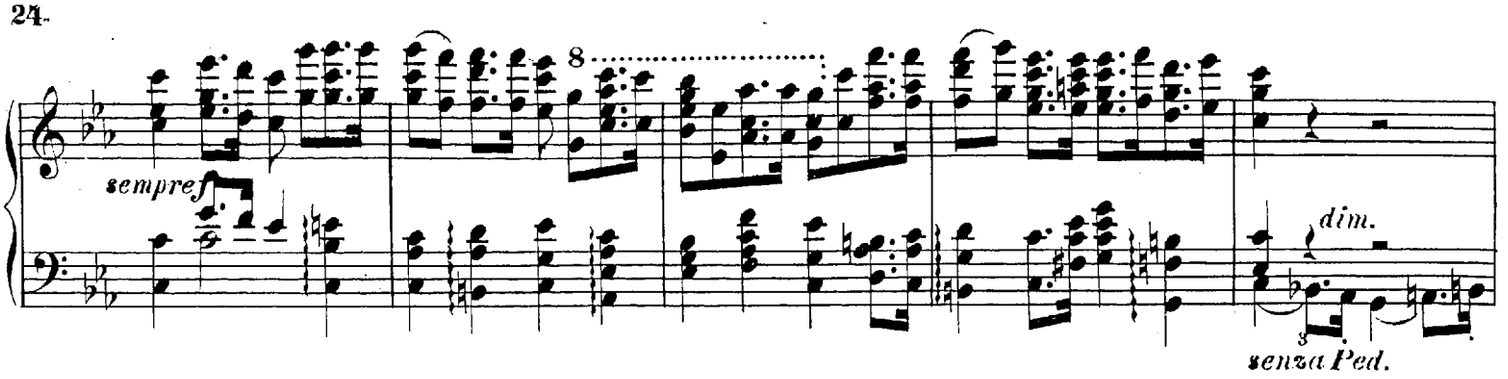

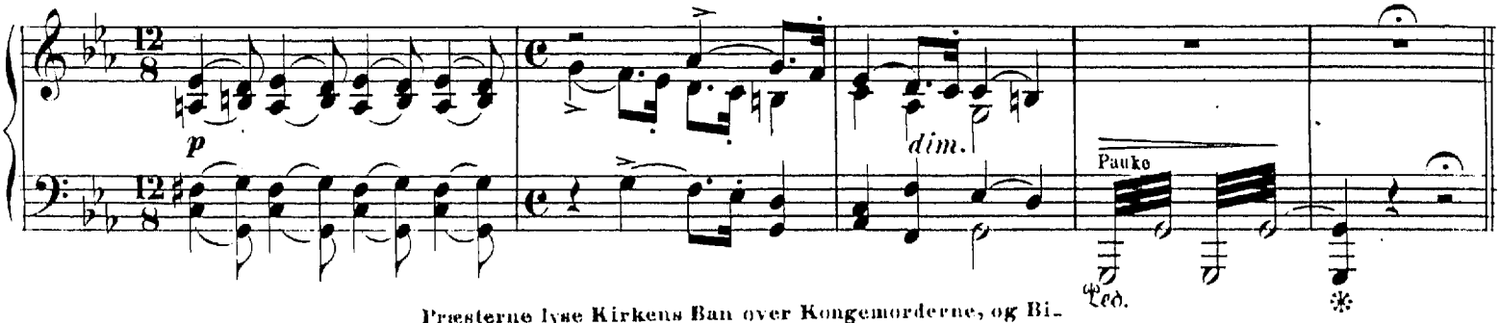

Præsterne lyse Kirkens Ban over Kongemorderne, og Biskoppen aabner Alfertavlen, hvor „Anathema" ses i Læseskrift.

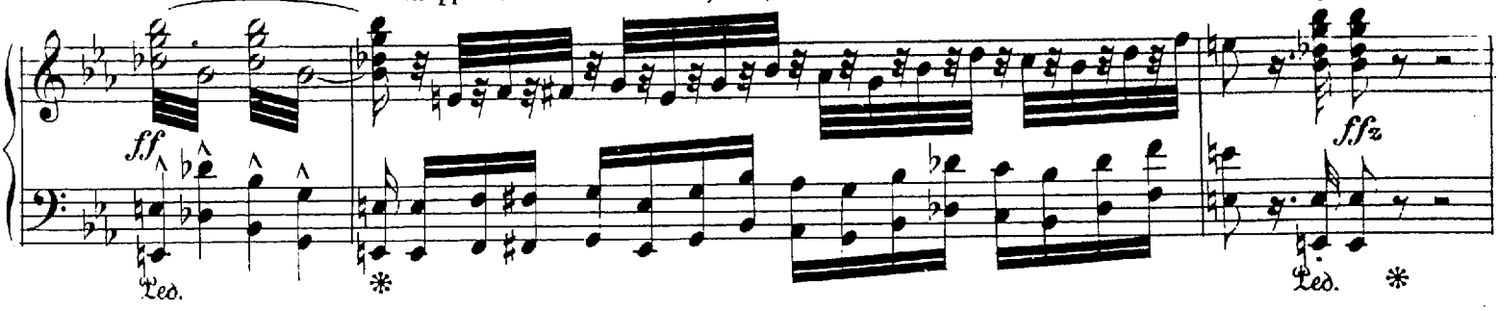

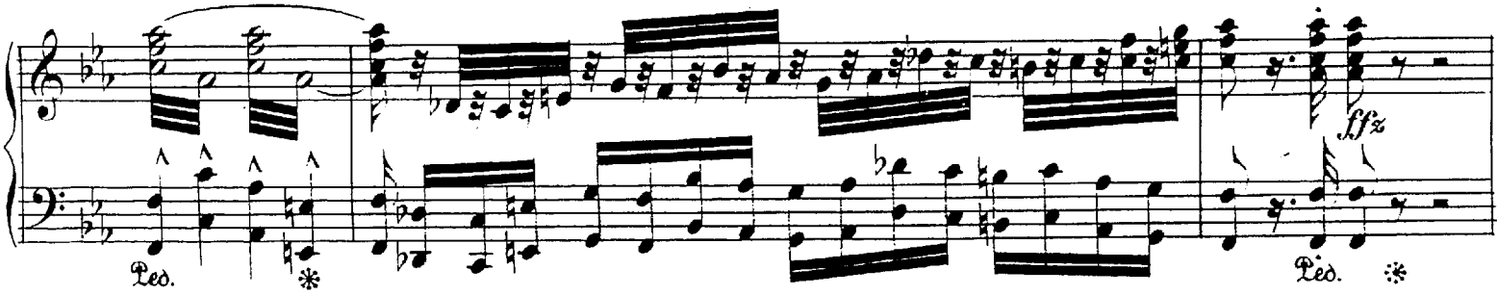

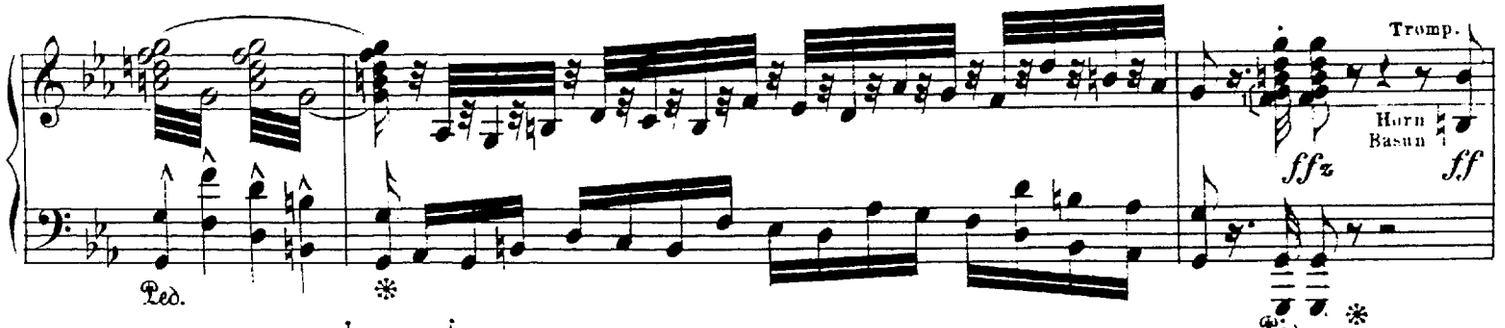

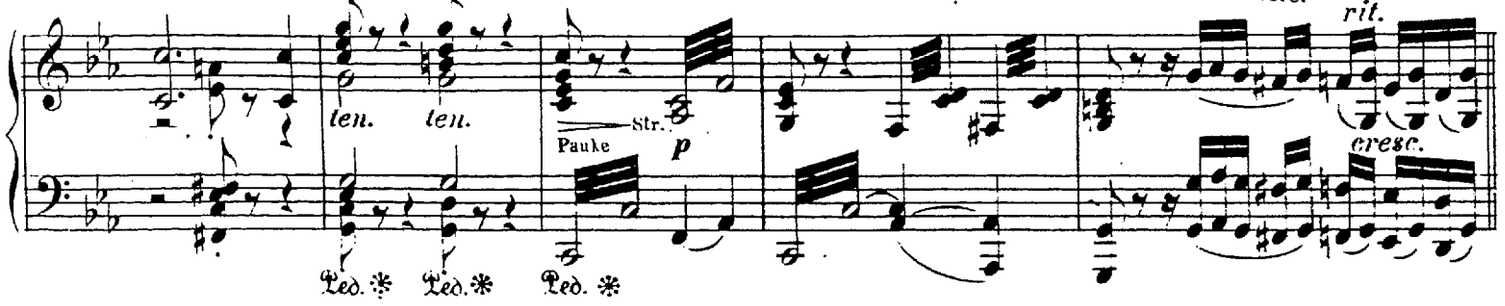

Sørgetoget fjerner sig.

a tempo.

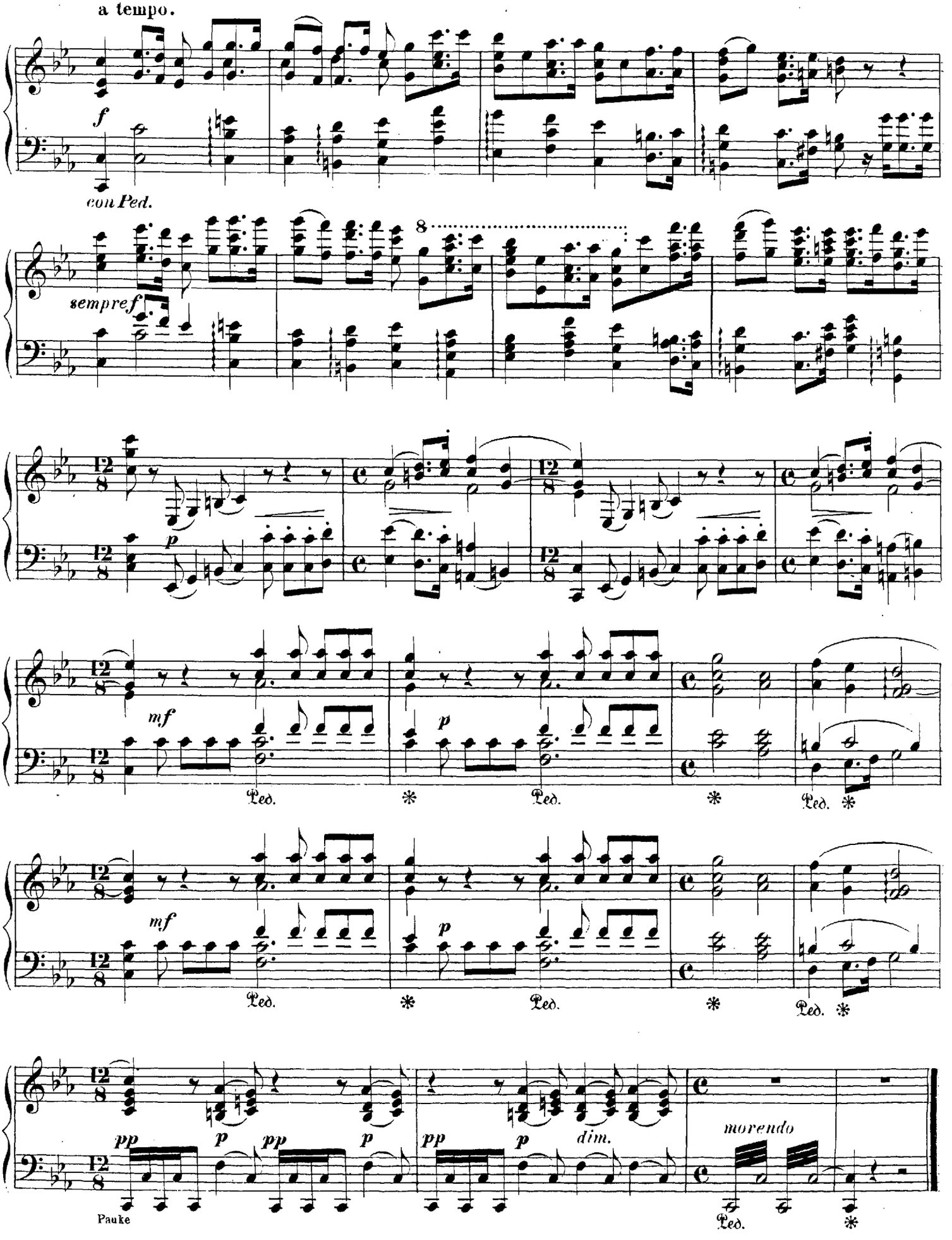

Alle have forladt Kirken, undtagen Drost Peder og Inge, hans Trolovede, som knæler ved Alteret; han vil nærme sig hende, men hun tilkjendegiver ham, at hun efter sin Faders Villie skal blive Himlens Brud. Den gamle Sang om Aage og Else rinder dem begge i Hu og opfylder dem med Vemod; men hinsides Graven smiler nyt Haab, og ved Alterets Fod sværge de hinanden evig Troskab.

№ 8.

Commodo.

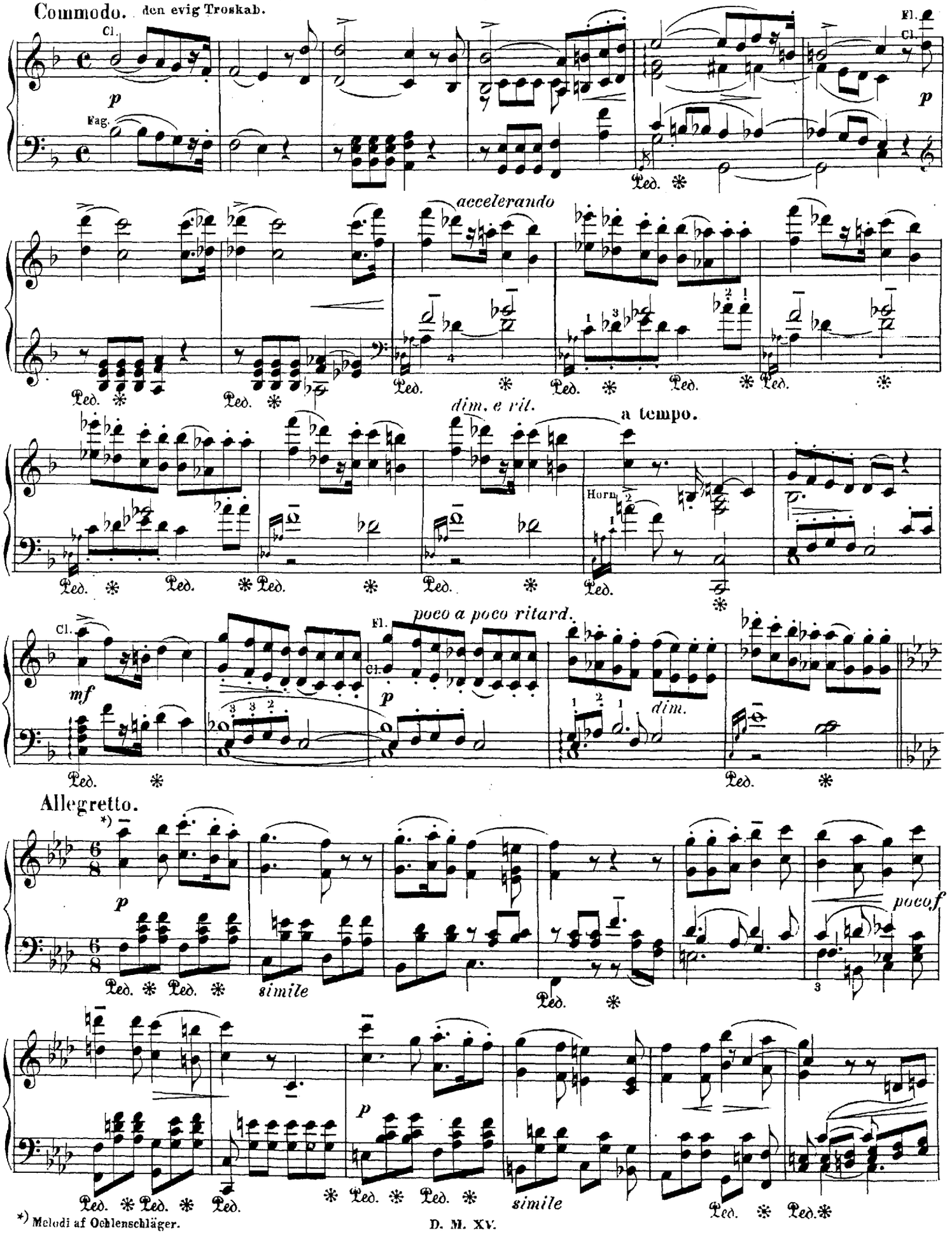

*) Melodi af Oehlenschläger.

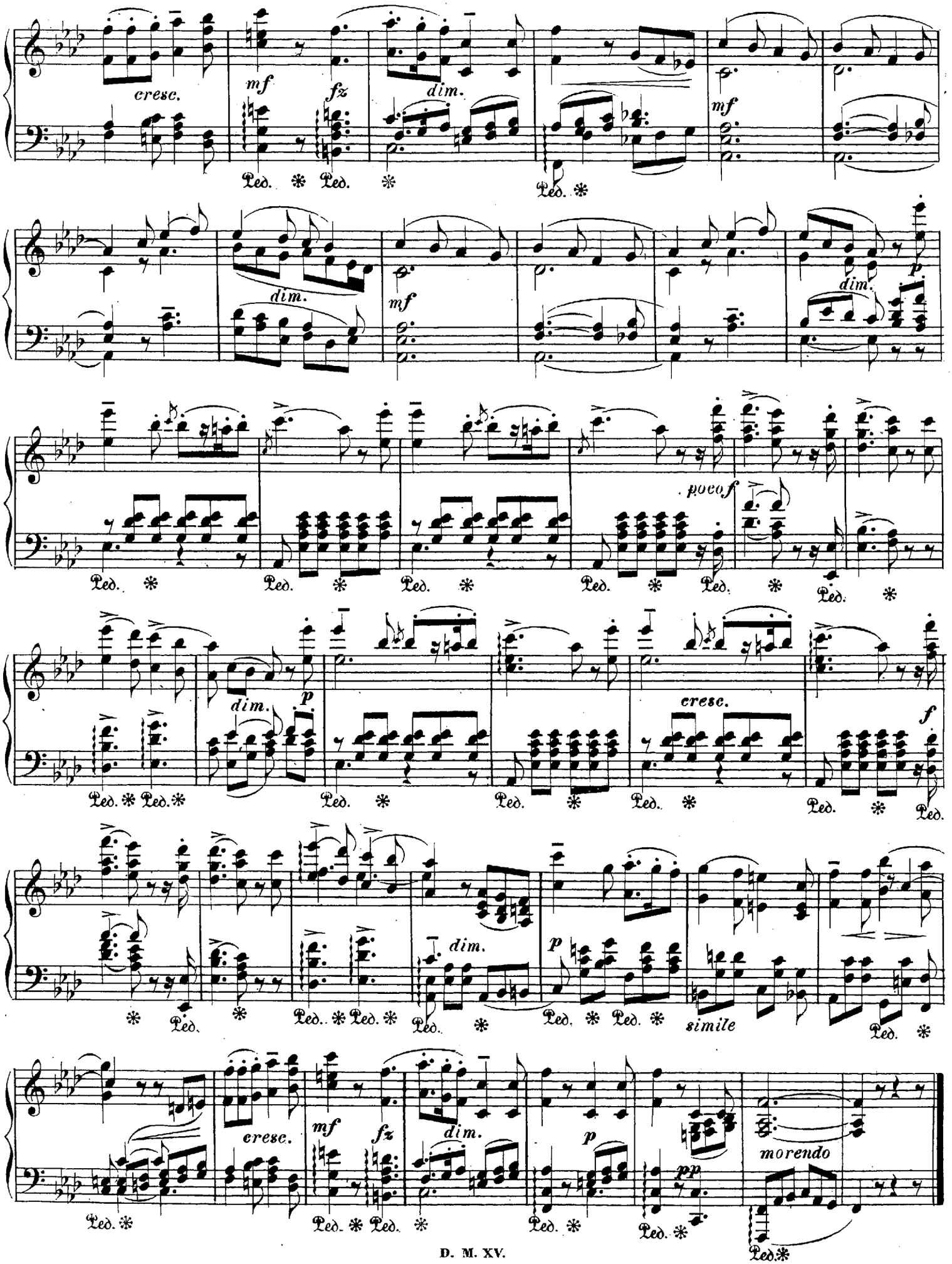
cresc.
mf
fz
dim.
mf
dim.
mf
dim.
p
poco f
dim.
p
cresc.
f
dim.
p
simile
cresc.
mf
fz
dim.
p
pp
morendo

Nº 9.

Dronning Agnes kommer med sine Børn for at dvæle ved Kongens Kiste; en deltagende Skare af alle Stænder omgiver hende.

Marcia funebre.

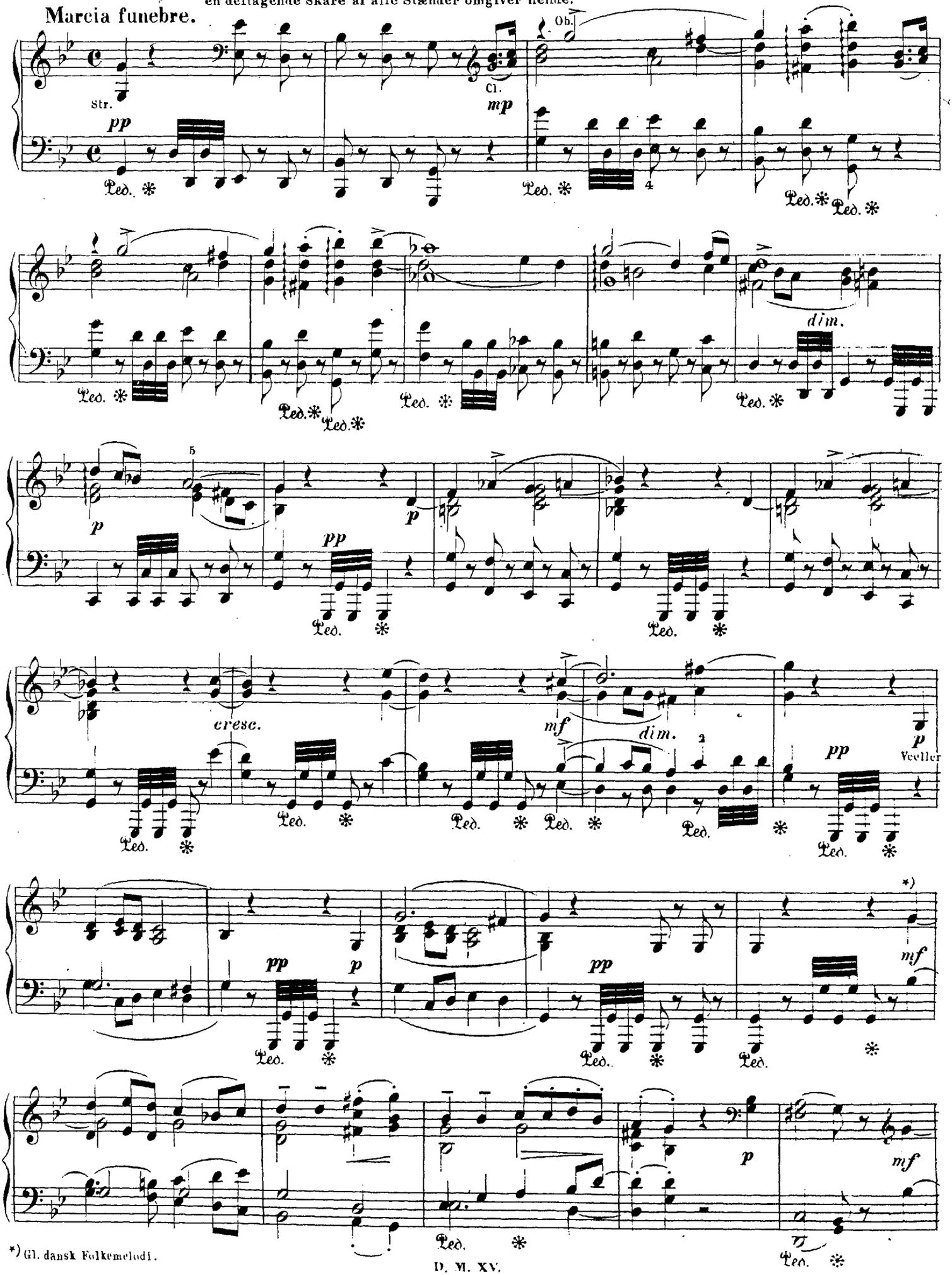

*) Gl. dansk Folkemelodi.

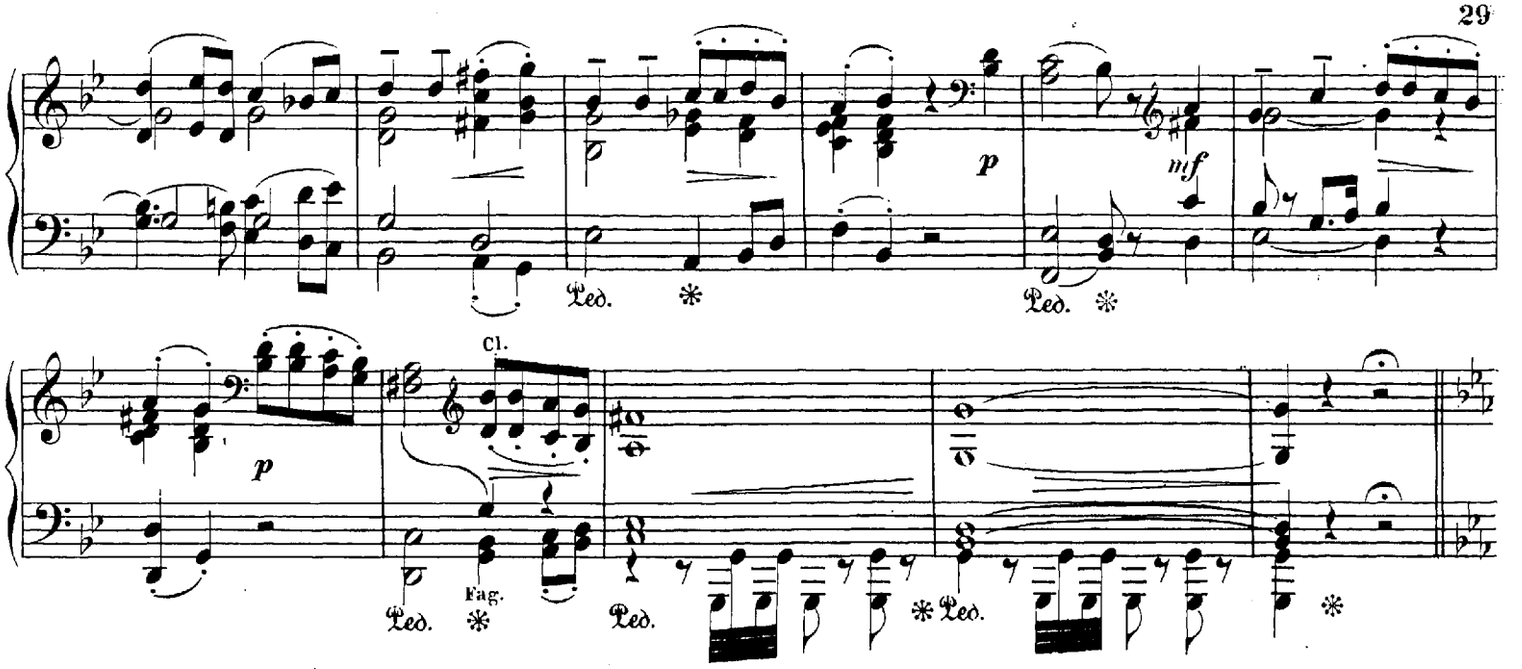

Dronningen samler sin Kraft, fører sin ældste Søn, Erik, op ad Chortrappen og fremstiller ham som den, der retmæssig skal bære Faderens Krone. Den hele Forsamling gribes af Begejstring, Krigerne slaa paa deres Skjolde, og Alle sværge den unge Konge Troskab.

Allegro non troppo.

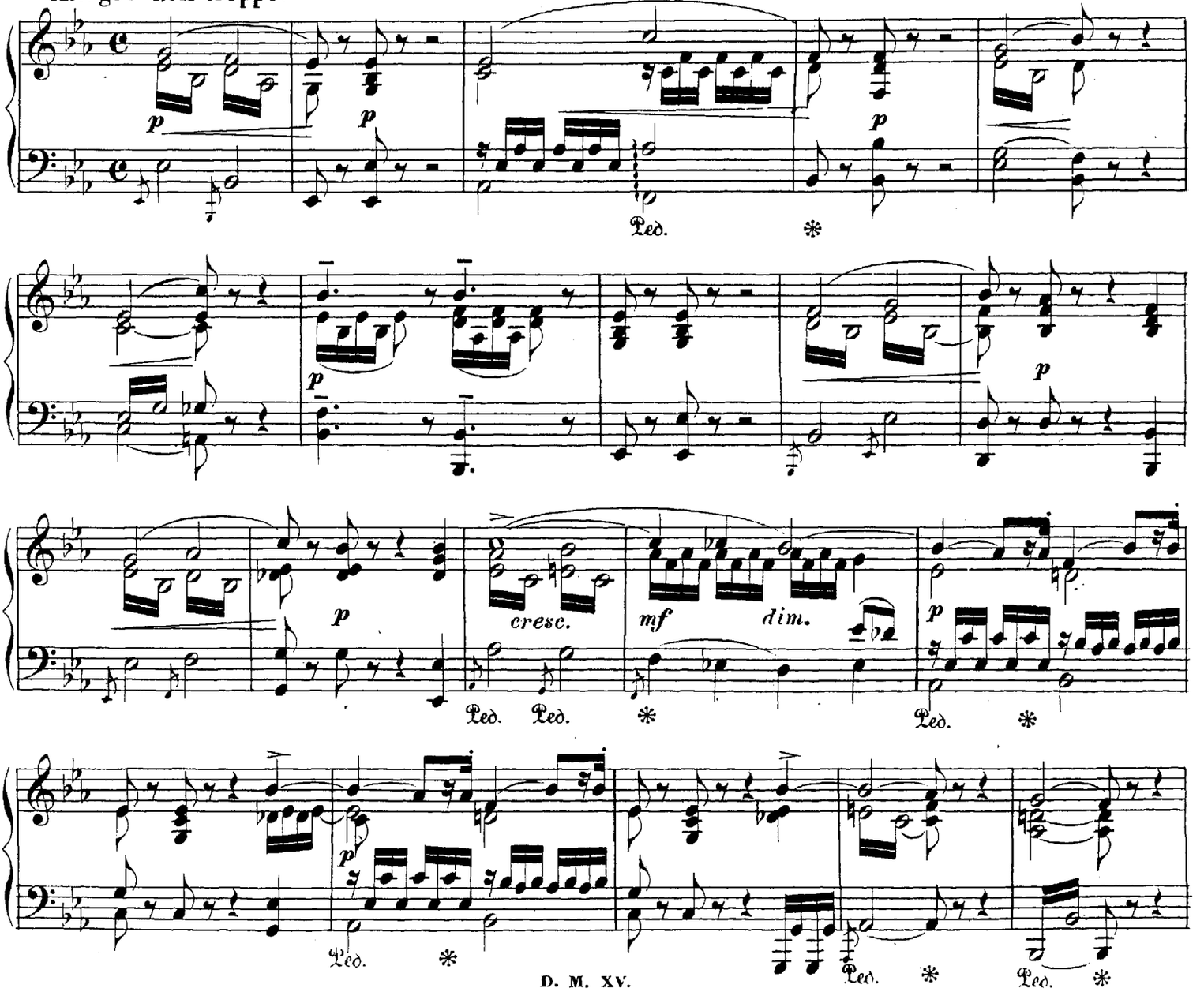

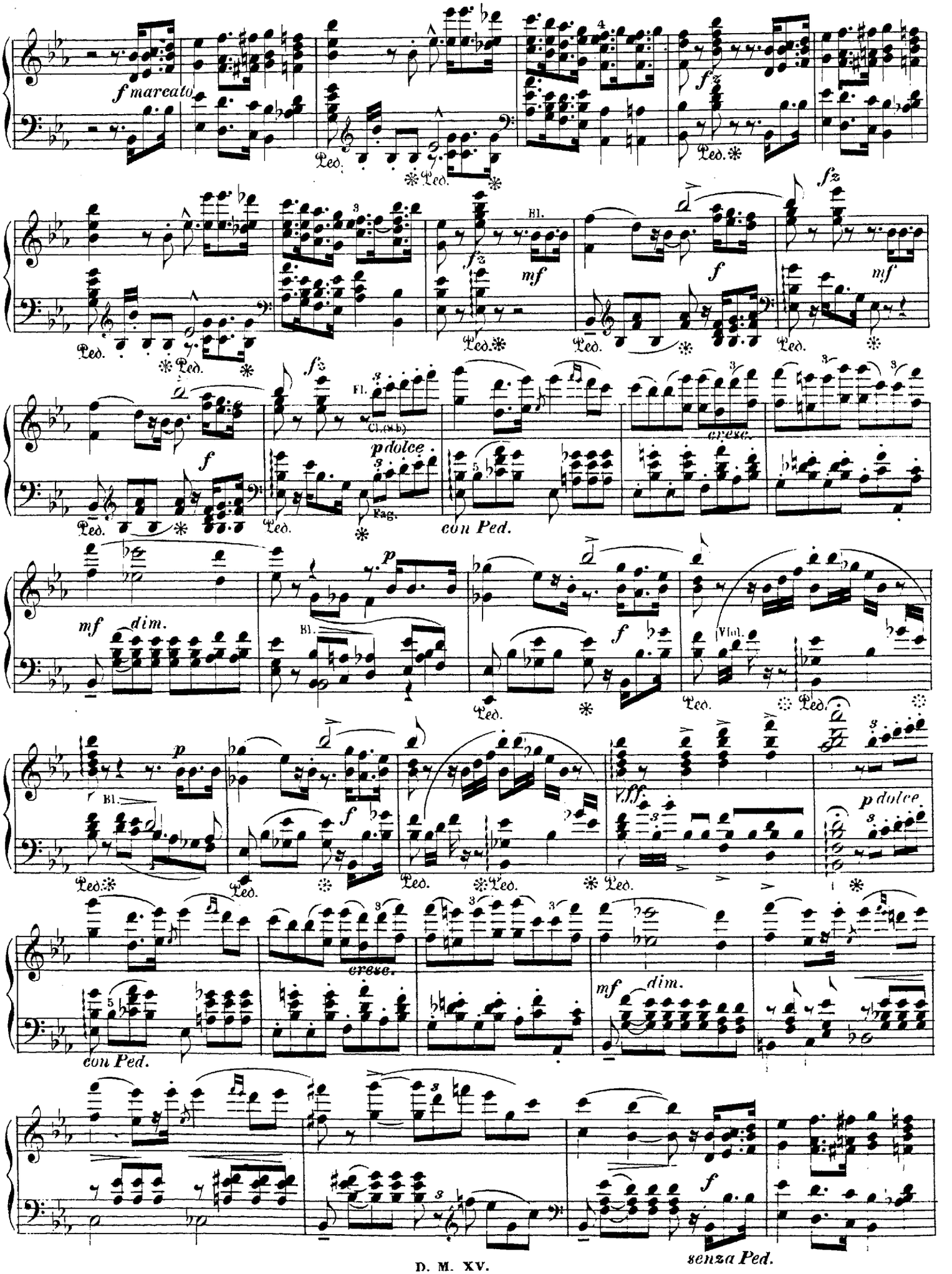
f marcato
Ped.
fz
Bl.
mf
f
Fl.
Cl.(8b)
p dolce
Fag.
con Ped.
cresc.
dim.
p
Viol.
ff
senza Ped.

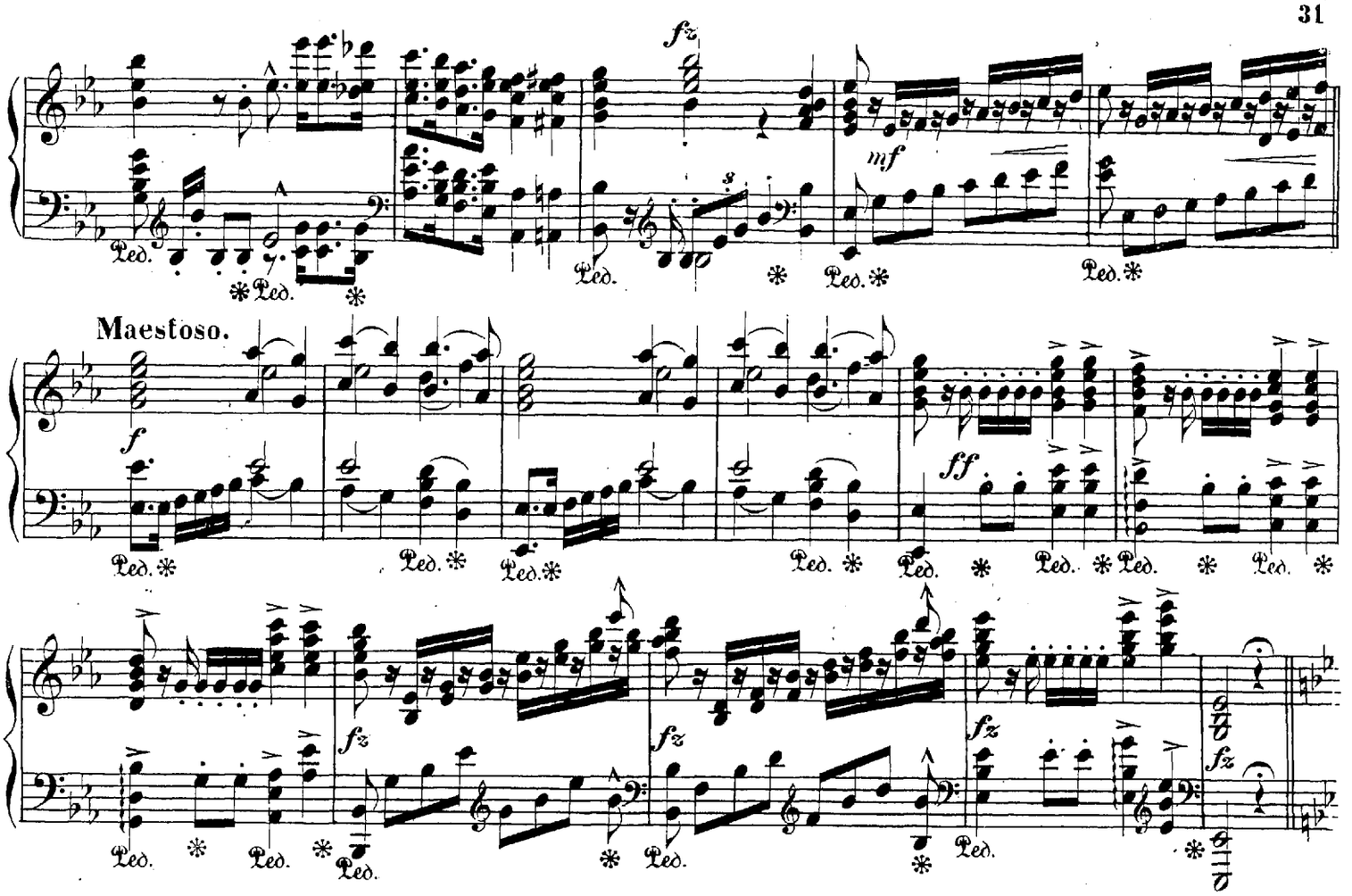

Efter Dronningens Ønske gaa Alle bort og overlade hende og Børnene til deres Sorg.

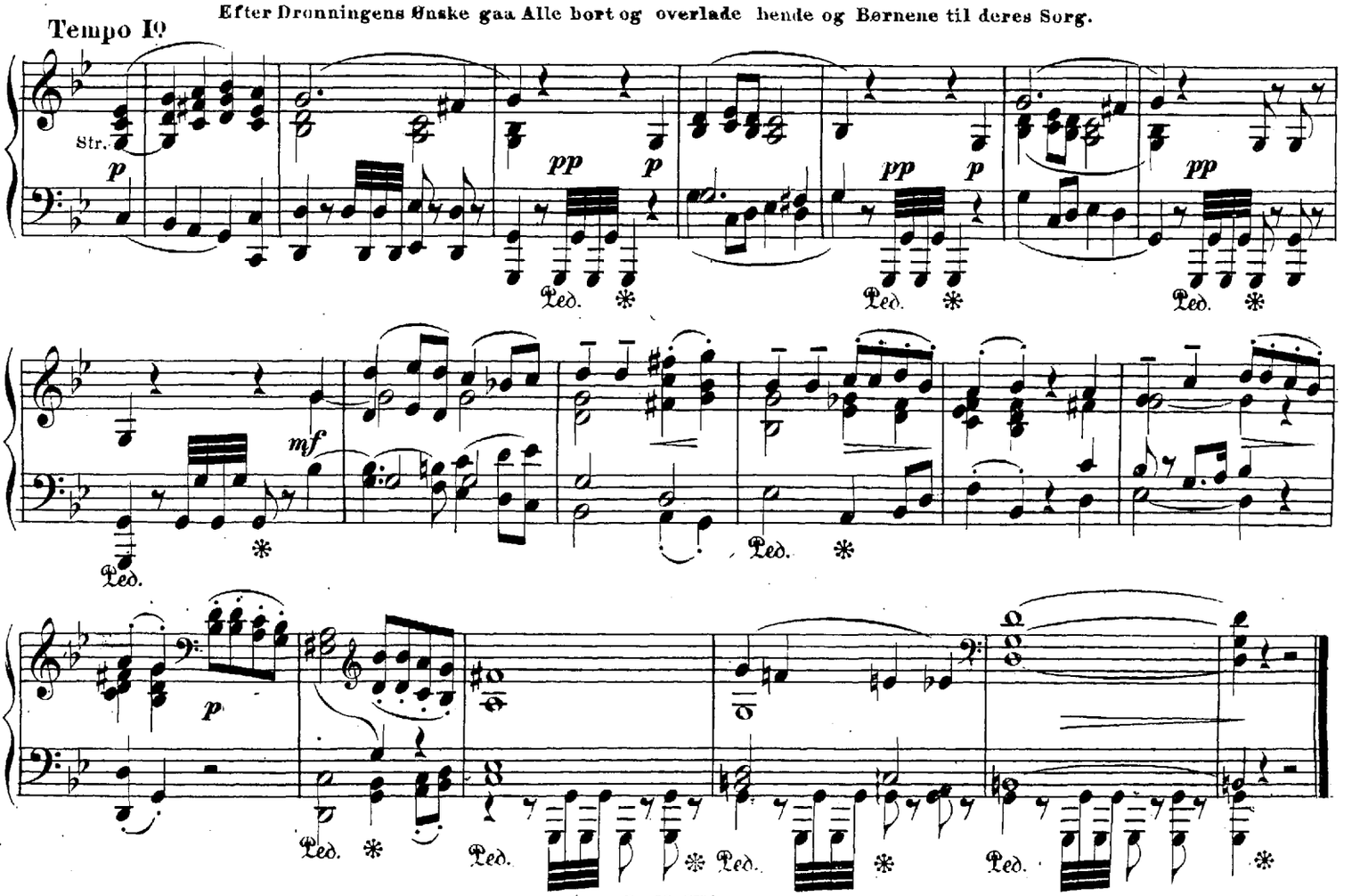

№10.
Andante.

Taarnkammer paa Ribehus. Erik og hans Broder Christoffer, som ved et Overfald af de Sammensvorne ere tagne til Fange, staa sørgmodige og høre deres Forfølgere juble i Slotsgaarden. De græde og tænke paa deres Moder.

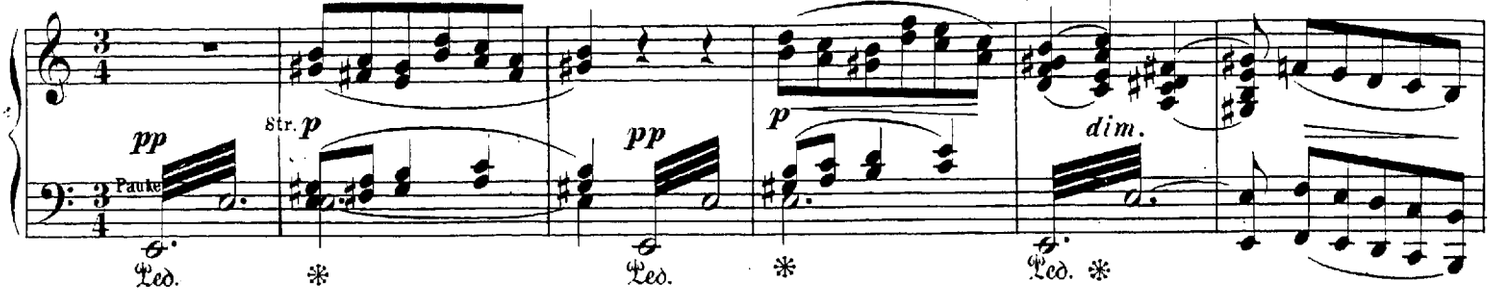

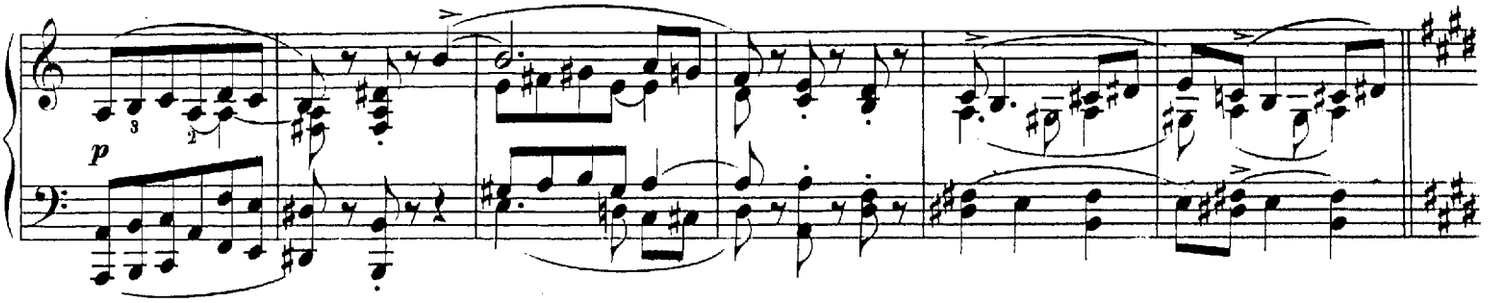

Allegro. (Bag Scenen.)

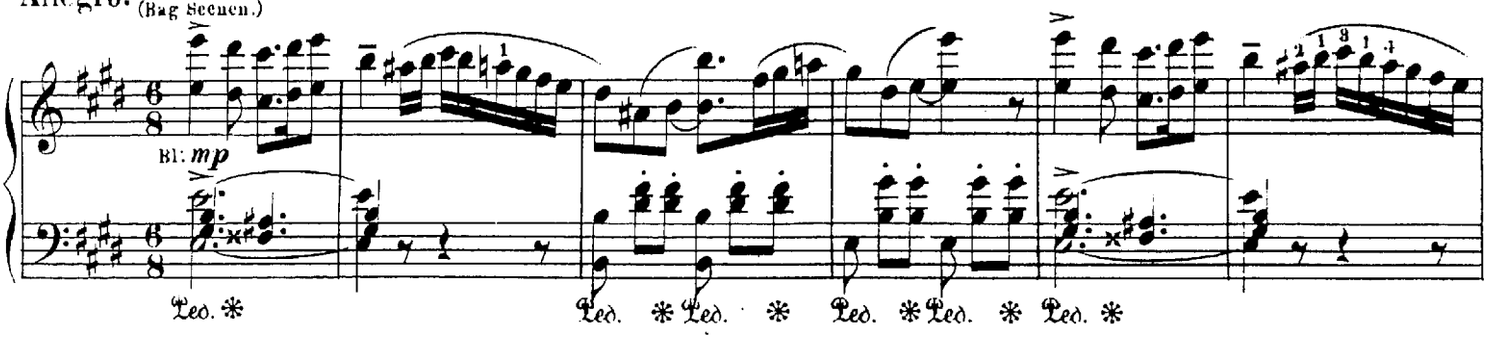

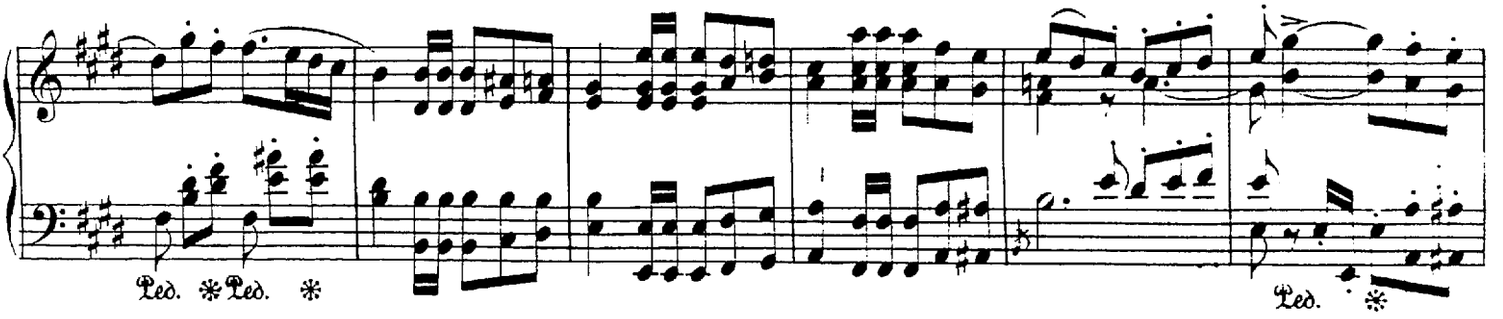

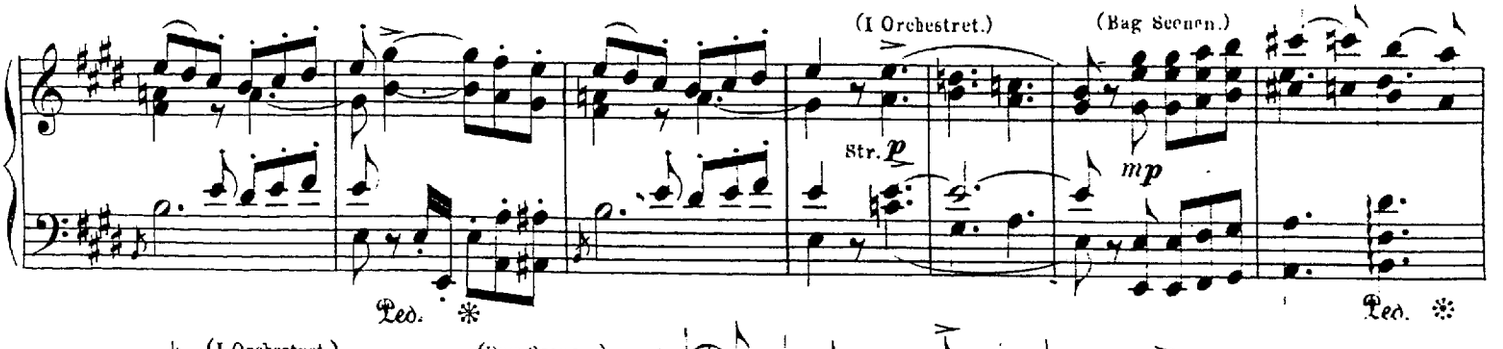

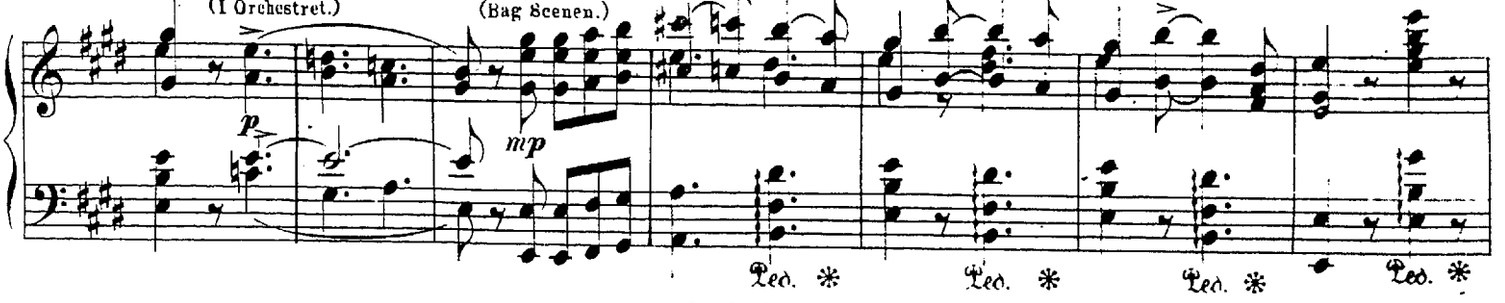

(I Orchestret.)
Viol. 1.

p

Br.

Andante.

f *dim.*

Erik søger at opmuntre sin Broder.

Allegro.

p *mf*

Ped. ✻ Ped. ✻

mf *più f* *f*

Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻

p *cresc.* *mf*

Ped. ✻ Ped. ✻

f

Ped. ✻

De begynde at lege. Ved at brydes falde de mod Væggen, hvorved en hem-
melig Fjeder berøres, og en Lønder aabner sig ind til Ridder Laves Fængsel.

Allegro non tanto.

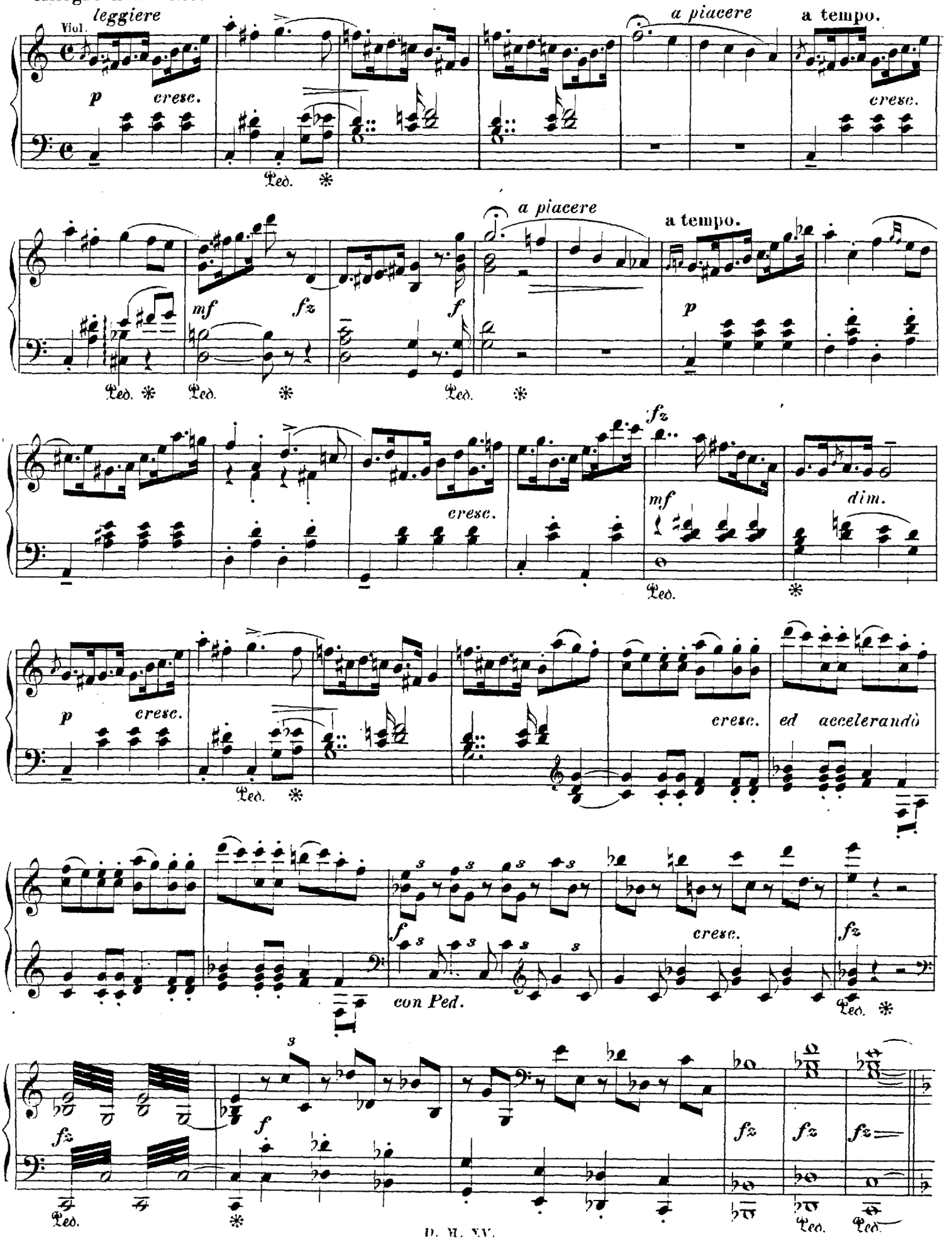

Lave træder hen imod de forskrækkede Børn. Da de kalde ham en Morder, sværger han, at han ikke var blandt deres Faders Drabsmænd, men at han tværtimod vil ofre Liv og Blod for at frelse sin Konges Børn. Erik beroliger sin Broder og rækker med barnlig Tillid den gamle Ridder Haanden.

Adagio.

con espressione

Vcel. solo

p

cresc.

f

dim.

p

rall.

a tempo

mf

f

cresc.

accel.

rit. *a tempo*

f *dim.*

p *cresc.*

f *dim.*

p *cresc.*

rit. *a tempo*

f *dim.*

p

a piacere

f *mf*

a tempo

p

Børnene have lagt sig til at sove; Lave er endnu hos dem. Da der høres Raslen af Nøgler, trækker han sig tilbage til sit Fængsel. Anførerne for de Sammensvorne, fulgte af Rane og et Par Stridsknægte, gaa gjennem Taarnkamret, betragte ved Lygtens Skin de sovende Prindser og aftale, at, dersom Borgen overrumples, stødes der i Hornet, og da maa Begge dø. Saasnart de have forladt Fængslet, iler Lave hen til Børnenes Leje og bærer dem, uden at vække dem, ind i sit Kammer. Løndøren lukkes.

№11.

Allegro non troppo.

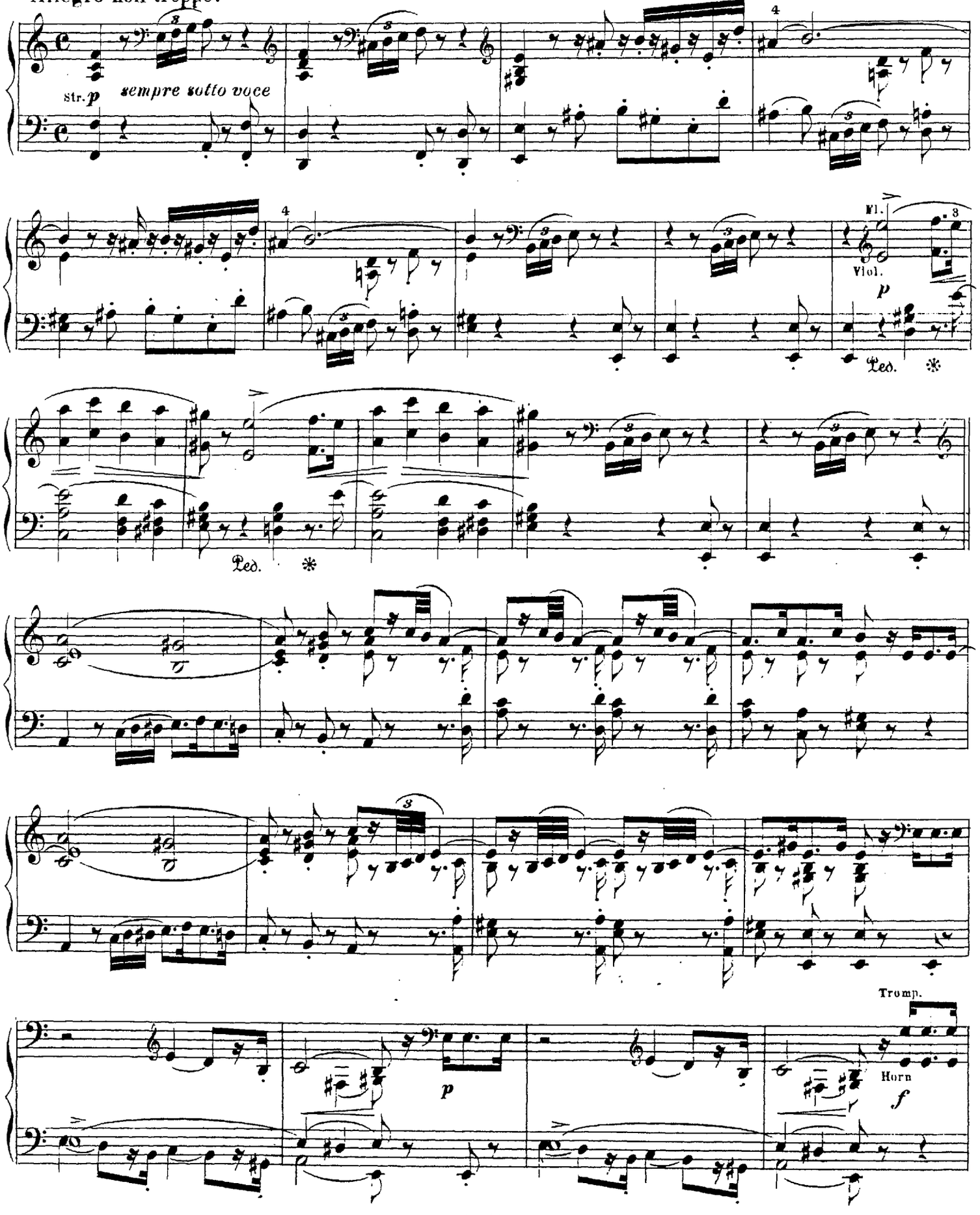

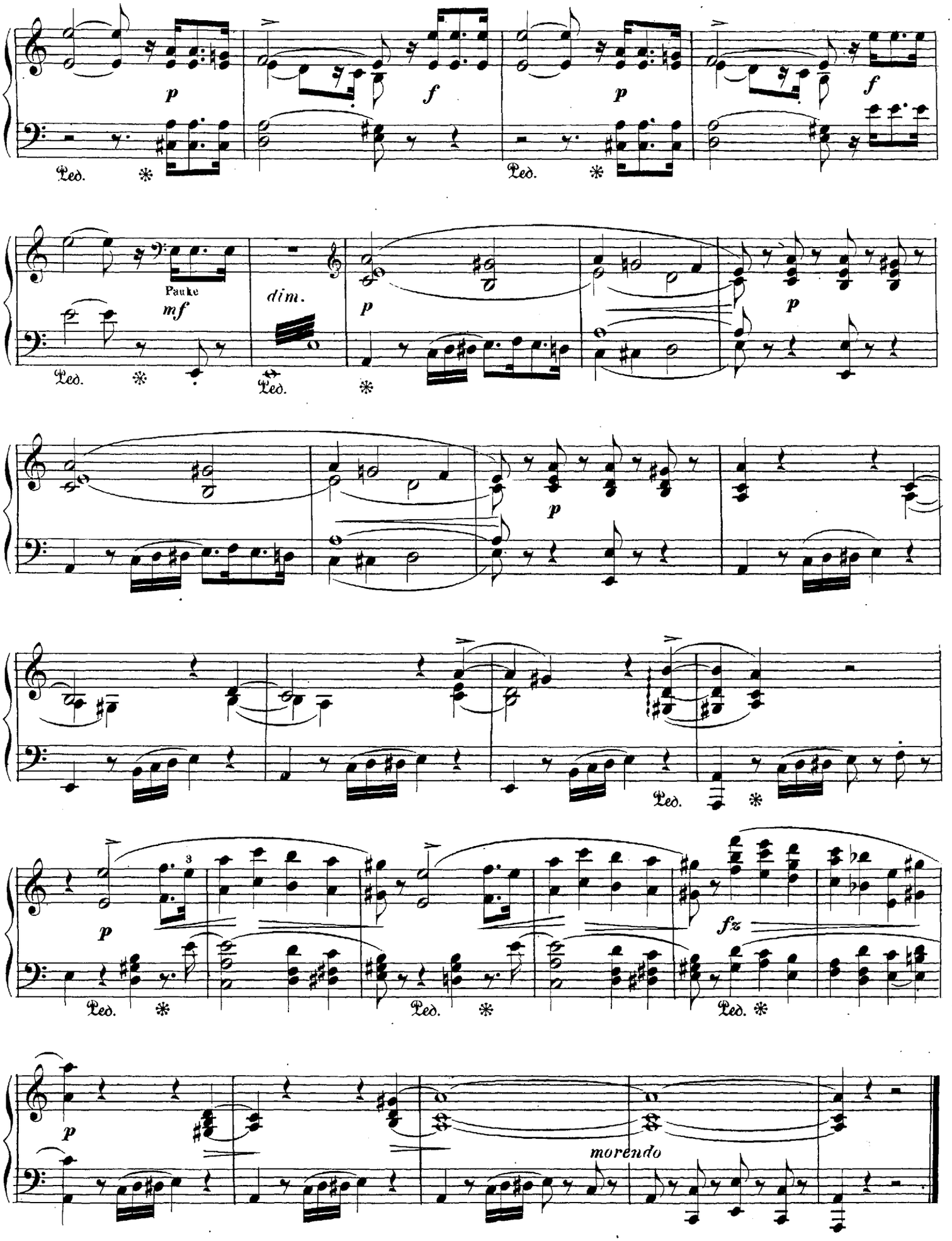
p
f
p
f
Ped.
Ped.
Pauke
mf
dim.
p
p
Ped.
Ped.
p
Ped.
3
p
fz
Ped.
Ped.
Ped.
p
morendo

Borggaarden paa Ribehus; Sankt Hans Aften. Paa Borgen, hvor Højtiden ellers altid blev fejret, have de Sammensvorne hørt den festlige Musik fra Ribe; hvor der er Dands og Glæde; de velbekjendte Sange have opfyldt dem med Længsel, og, trygge ved Meldingen om, at Dronningens Tropper overalt have trukket sig tilbage, have de kaldt Festen op paa Slottet. Larmen nærmer sig, Faldgitret trækkes op, og blandt de dandsende Skarer drage Borgens Befriere i fantastiske Forklædninger ind paa Ribehus.

№ 12.

Allegro, ma non troppo.

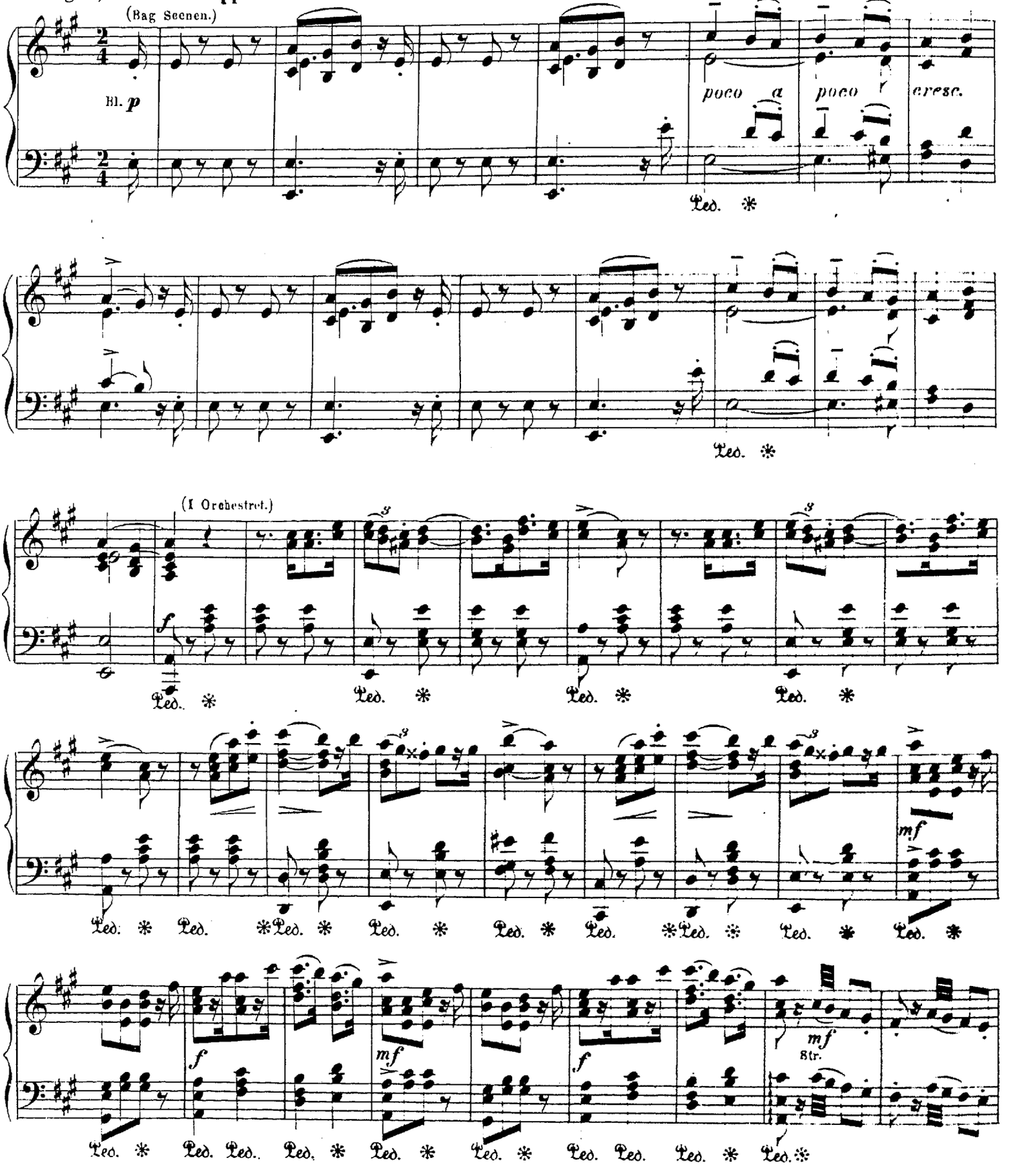

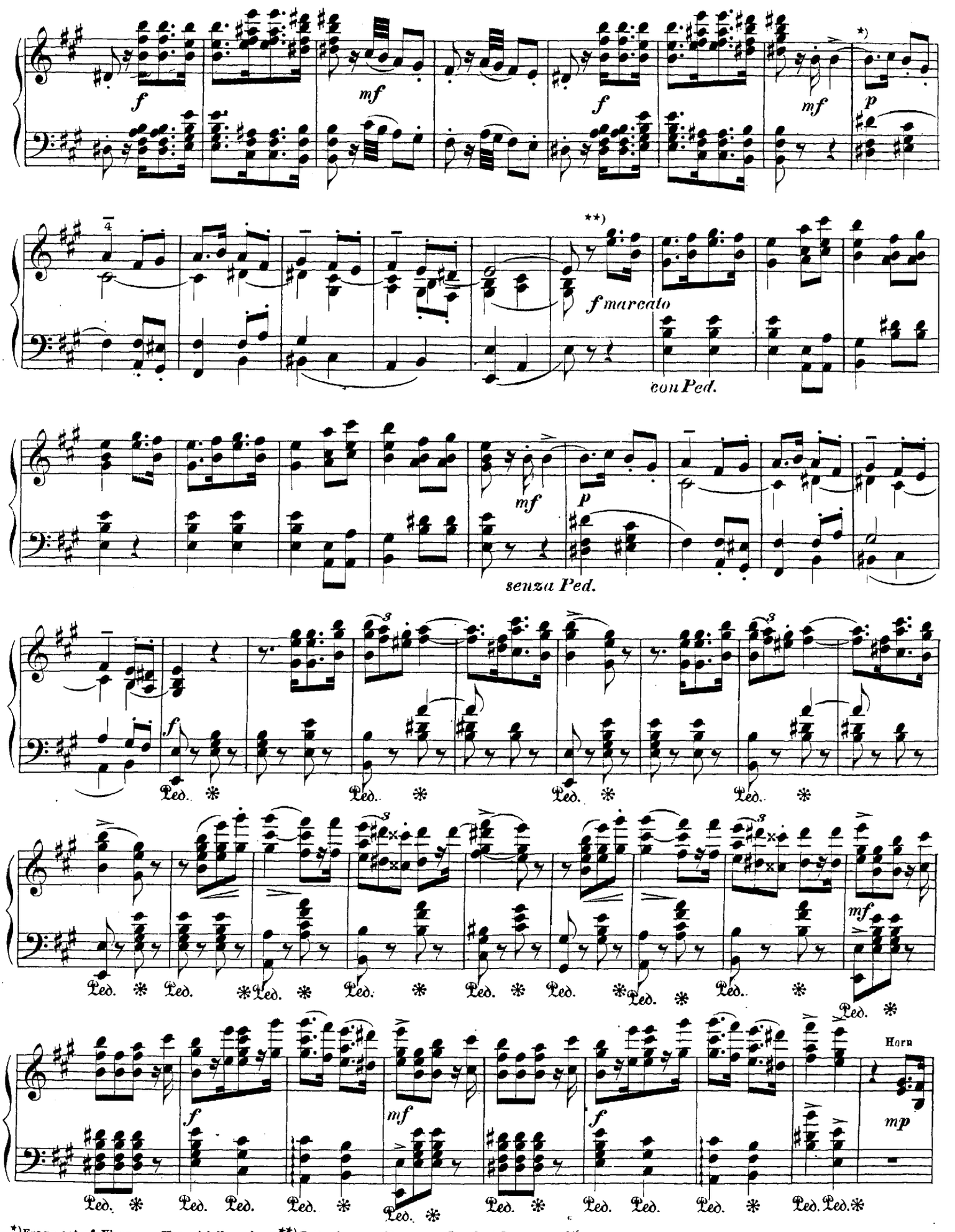

*)Fragment af Visen om Herr Adelbrand. **)Folkevisen: „Der gaar Dands i Borgegaard."

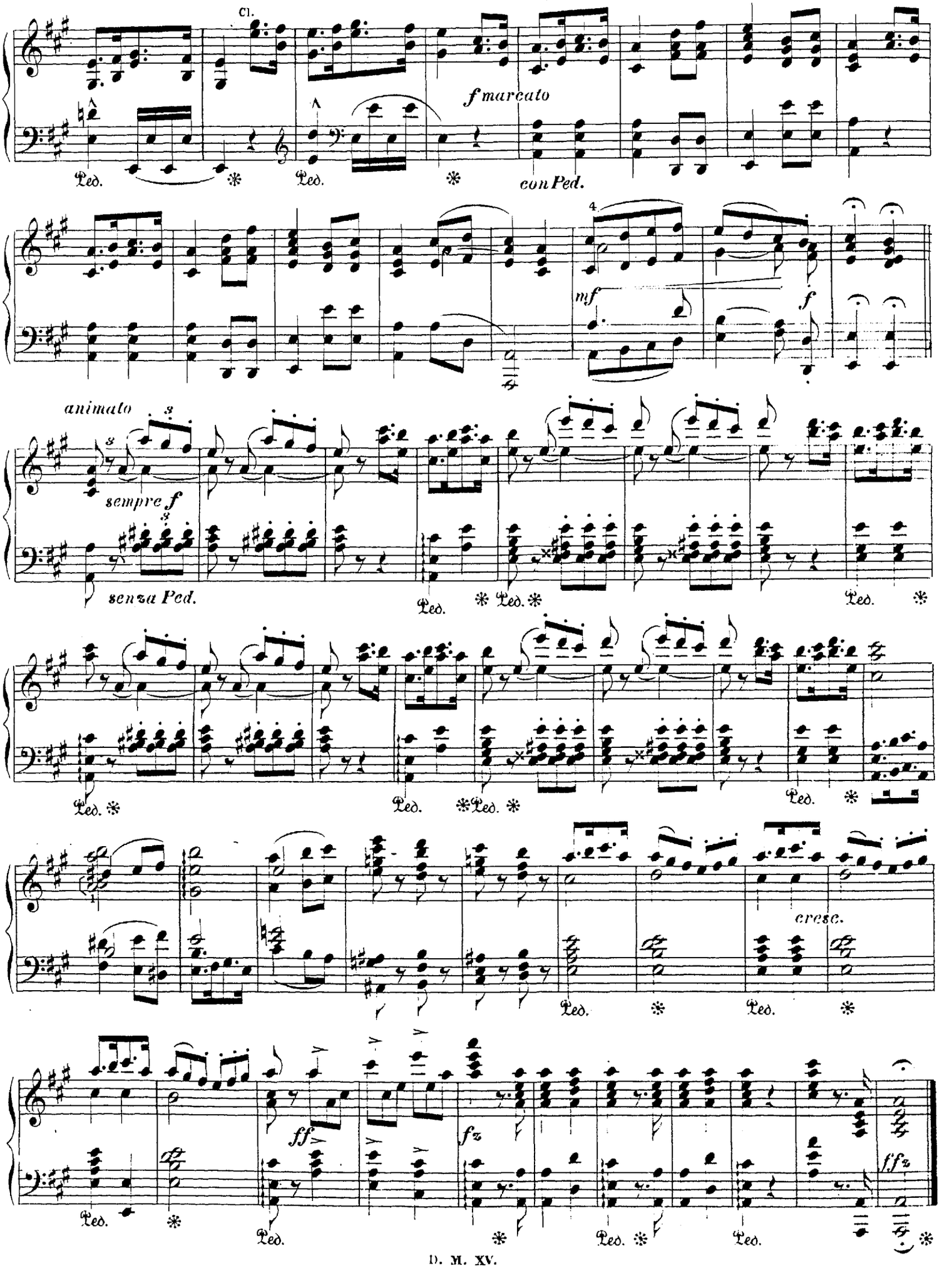
Cl.
f marcato
con Ped.
mf
f
animato
sempre f
senza Ped.
cresc.
ff
fz
f fz